

แพรวสำนักพิมพ์

The Witcher II

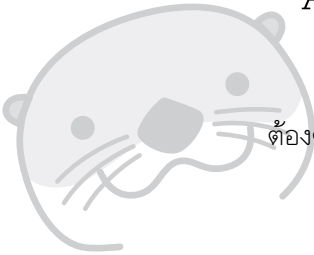
ช่วงเวลาแห่งการปรามาส

Time of Contempt

Andrzej Sapkowski

เขียน

ต้องตา สุธรรมรังษี และธนพร ภูทอง
แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“นางชอบอ่านหนังสือ นางจะนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะและจะไม่รบกวนเรา ไซ้ไหม จีรี”

-อันเดรย์ ซาฟคอฟสกี

ตำนานสำนักพิมพ์

หนังสือชุด The Witcher ภาคหลักดำเนินมาเป็นเล่มที่สองแล้ว ไฟแห่งสงครามกำลังปะทุอย่างรุนแรง ทุกความขัดแย้งมาถึงจุดแตกหัก มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในเล่มนี้ ซึ่งจะเปลี่ยนชะตาชีวิตเกรอลท์และคนรอบตัวไปโดยสิ้นเชิง

คุณอันเดรย์ ซาฟคอฟสกี ไม่เพียงบรรยายการต่อสู้ได้อย่างสมจริง แต่ยังวางปมความขัดแย้งของแต่ละฝ่ายไว้อย่างดีเยี่ยม และเดินเรื่องได้อย่างน่าติดตามไม่แพ้เล่มก่อนๆ เลย หากจะบอกว่า **สายเลือดแห่งเอลฟ์** คือปฐมบทและจุดเริ่มต้นของความขัดแย้ง **ช่วงเวลาแห่งการปราชัย** เล่มนี้ ก็คงเป็นการฟาดฟันกันอย่างดุเดือดระหว่างขั้วอำนาจแห่งความขัดแย้งแต่ละขั้ว เชือดเฉือนชิงชัยกันโดยไร้ซึ่งความปรานีเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนปรารถนา

ทางสำนักพิมพ์ไว้วางใจให้นักแปลมากฝีมือทั้งสองท่านมาร่วมกัน
ถ่ายทอดความสนุกตื่นเต้นของเรื่องนี้เป็นภาษาไทยเหมือนเช่นเคย และ
ขอบอกเลยว่าความสนุกตื่นเต้นเพิ่งจะเริ่มขึ้นเท่านั้น

๙๙พรอสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

สวัสดีค่ะแฟน ๆ วิทเซอร์ฉบับหนังสือ สำหรับเล่มนี้เรื่องราวเริ่มเข้มข้นมากขึ้น เราได้รู้จักตัวละครที่เรารักในมุมที่เราไม่เคยเห็นและไม่ได้คิดว่าจะได้เห็น ได้รู้จักตัวละครสำคัญใหม่ๆ เพิ่มขึ้น และคุณอันเดรย์ชาวคอฟสกี ก็ยังคงสอดแทรกอารมณ์ขันและปรัชญาเอาไว้ตลอดทั้งเรื่องเช่นเคย

ดิฉันรู้สึกโชคดีมากจริงๆ ที่ได้มีส่วนร่วมในการแปลหนังสือชุดระดับเทพแห่งยุคนี้ บอกเลยว่าไม่ง่าย แต่ทุกคนตั้งใจกับหนังสือเล่มนี้มาก ๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้แปลทั้งสองและกองบรรณาธิการเล่มกำลังใจที่ส่งให้แก่นักมาตลอดการทำงาน มันทำให้หนังสือเล่มนี้มีคุณค่ามากกว่าแค่งานชิ้นหนึ่ง แต่เป็นหลักฐานที่จับต้องได้ของความมีน้ำใจของมิตรภาพระหว่างผู้ร่วมงาน ดิฉันที่แปลหนังสือมียี่สิบกว่าเล่ม แปลซับไตเติลซีรีส์และภาพยนตร์มานับไม่ถ้วน อยากบอกว่านี่เป็นประสบการณ์การทำงานที่ดีและอบอุ่นที่สุดในชีวิตเลยล่ะ

ขอขอบคุณสุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล บรรณาธิการที่น่ารักที่สุดคอยส่งกำลังใจให้กันตลอดเวลา ขอขอบคุณคุณณนพร ภูทอง ที่พาเที่ยวเมืองเชียงใหม่ ไปนั่งจิบชาอร่อยๆ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และขอขอบคุณเพจอ้อจ๊อบจอยที่คอยให้คำแนะนำเกี่ยวกับศัพท์ประหลาดและให้ความช่วยเหลือเรื่องการสะกดชื่อภาษาเอลฟ์

และสุดท้ายขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์ที่เชื่อมั่นและให้โอกาสได้แปลเล่มนี้ค่ะ

หวังว่าคุณผู้อ่านจะอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างสนุกเพลิดเพลินนะคะ
ขอบคุณสำหรับการสนับสนุนค่ะ

ต้องตา สุธรรมรังษี

คำนำผู้แปล

พบกันอีกครั้งกับนิยายเล่มที่สองในชุดหลักของ The Witcher ที่นับว่ากระแสวิกฤตแรงไม่ตกเลยจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวหนังสือเอง หรือจะเป็นภาพยนตร์ซีรีส์ที่มีผู้คนรอคอยกันมากมาย ทำเอาผู้แปลรู้สึกตื่นเต้นตามไปด้วยเหมือนกัน

เนื้อเรื่องของนิยาย The Witcher เล่มที่สองนี้จะยังคงต่อเนื่องจากเล่มแรก แต่จะเป็นช่วงที่มีเนื้อหาเข้มข้นขึ้นจากเดิมมาก เราจะเริ่มได้รู้จักตัวละครต่างๆ มากขึ้น ได้เห็นแง่มุมต่างๆ ของตัวละครหลายตัว และที่สำคัญก็คือจะได้เห็นเหตุการณ์สำคัญที่นับว่าเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของตัวละครหลายตัว รวมถึงเกรอลท์กับซีริ ตัวเอกทั้งสองของเราด้วย

ผู้แปลอยากจะขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการแพรวสำนักพิมพ์อย่างสุดหัวใจเช่นทุกครั้ง ที่ทำให้ผู้แปลได้พบกับนิยายชุดนี้ ทั้งยังคอยแนะนำ ตีเตียน ให้กำลังใจ และพัฒนาฝีมือไปด้วยกันตลอดการทำงาน และที่จะขาดไปไม่ได้ ขอขอบคุณเพจอ้อจ๊อบจอยที่คอยตอบคำถามต่างๆ รวมถึงเป็นแหล่งข้อมูลชั้นดีให้กับนักแปลทั้งสองคนมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ธนพร ภูทอง

ທດສະວັດ

พอลกา มือเจ้าเบื่อนเลือด
ชุดเจ้าเบื่อนเลือด
พอลกา มอดไหม้ มอดไหม้ จนสิ้นใจ
สิ้นใจไปอย่างทุกข์ทรมานเพราะความผิดตน!

เวดีมิน ชื่อเรียกกวิทเซอร์ในหมู่ชาวนอร์ดลิง (โปรตดู) กลุ่มขุนนางลึกลับ
ชั้นนักรบ - นักบวชที่อาจสืบเชื้อสายมาจากเหล่าดรูอิด (โปรตดู) ตามตำนาน
พื้นบ้าน พวกเขาได้รับพลังวิเศษและมีพลังกำลังเหนือมนุษย์ ว่ากันว่า
ว. ต่อสู้กับวิญญาณชั่วร้าย ลัทธิประหลาด และพลังมืดในทุกรูปแบบ
ทว่าในความเป็นจริง เป็นเพราะไม่มีใครใช้อาวุธได้เทียบเทียมพวกเขา
ว. จึงถูกผู้ปกครองแห่งแดนเหนือใช้ให้สู้รบกับพวกชาวเผ่า ระหว่างการต่อสู้
ว. จะตกอยู่ในภาวะซึ่งเชื่อว่าเกิดจากการสะกดจิตตัวเองหรือใช้สารบางอย่าง
และต่อสู้ด้วยพลังงานล้วนๆ ไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดหรือแม้แต่บาดเจ็บ
จนกระทั่ง ทฤษฎีนี้ยังกระตุ้นให้คนเชื่ออย่างมกมายในพลังเหนือมนุษย์ของ
พวกเขา ว. เป็นวีรบุรุษในนิทานหลายเรื่องของชาวนอร์ดลิง (อ้างอิงจาก
หนังสือ เรื่องเล่าและตำนานแห่งชาวนอร์ดลิง โดย เอฟ. เดลานอย)

สารานุกรม แม็กซิมา มุนดิ เล่มที่ 15
โดย เอฟเฟนเบิร์กและทัลบอด

บทที่หนึ่ง

เวลา คุยกับผู้สมัครวัยหนุ่มสาว เอเฟลแกตต์มักจะบอกว่าผู้ซึ่งมาส่งสาร จำเป็นต้องมีคุณสมบัติสองประการ ได้แก่สมองทองคำกับบันท้ายเหล็ก

สมองทองคำนั้นสำคัญมาก เอเฟลแกตต์สอนว่ากระเป๋าทรงคาน หน้าที่ซ่อนอยู่ใต้อาภรณ์จะมีเพียงสารไม่สำคัญ ไม่ต้องกลัวว่ามันจะไปปรากฏบนเอกสารหรือจดหมายอันตรายที่ไหน สิ่งสำคัญจริงๆ คือสารลับ สารที่เกี่ยวกับความเป็นความตาย ผู้ส่งสารต้องท่องจำให้ขึ้นใจและถ่ายทอด แก่ผู้รับด้วยคำพูดเท่านั้น คำต่อคำ และบางครั้งสารเหล่านั้นก็จำยาก อย่างว่าแต่จะจำให้ได้เลย แค่ออกเสียงยังลำบาก หากผู้ส่งสารต้องการ ท่องจำและถ่ายทอดโดยไม่มีข้อผิดพลาด เขาก็ต้องมีสมองทองคำ

ส่วนประโยชน์ของบันท้ายเหล็กนั้น โอ เดียวผู้ส่งสารก็จะได้ เรียนรู้เอง เมื่อเขาต้องนั่งบนหลังม้าสามวันสามคืน ควบตะบึงไปตามถนน ไกลเป็นร้อยหรือสองร้อยไมล์ บางช่วงอาจไม่มีถนนด้วยซ้ำ เมื่อนั้นแหละ บันท้ายเหล็กคือสิ่งจำเป็น ไม่อยู่แล้ว แน่نونว่าไม่มีใครตะบึงตะบันนั่งบน หลังม้าได้โดยไม่หยุดพัก ต้องลงจากหลังม้าและพักผ่อนกันบ้าง เพราะคน อาจไหว แต่ม้าย่อมไร้เรี่ยวแรง อย่างไรก็ตามเมื่อถึงเวลาต้องเดินทาง อีกครั้งหลังได้พักบ้างแล้ว บันท้ายจะประท้วงว่า “ช่วยด้วย! ฆ่ากันชัดๆ!”

“แต่เดี๋ยวนี้ ใครยังต้องใช้ผู้ซึ่งมาส่งสารกันล่ะ ท่านเอเฟลแกตต์” นานๆ ครั้งจะมีคนหนุ่มสาวถามด้วยความฉงน “ไม่มีใครเดินทางจาก เวนเกอร์เบิร์กถึงวิซิมายาในสี่หรือห้าวันได้หรอก ต่อให้ขี่อาซาฟีเท้าไวที่สุด ก็เถอะ ส่วนผู้วิเศษจากเวนเกอร์เบิร์กใช้เวลาเท่าใดในการส่งข่าวถึงผู้วิเศษ

ในวิชีมา แค่ครึ่งชั่วโมง หรือไวกว่านั้นอีก ม้าของผู้ส่งสารอาจหมดแรงระหว่างทาง แต่สารจากผู้วิเศษจะถึงมือผู้รับเสมอ ไม่เคยหลง ไม่เคยล่าช้า ไม่เคยหล่นหาย แล้วจะมีผู้ส่งสารไปเพื่อการใด ในเมื่อมีผู้วิเศษอยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง ประจำอยู่ทุกวัง ผู้ส่งสารหาได้มีความจำเป็นอีกต่อไปไม่ ท่านเอเฟลเกตต์”

มีอยู่ช่วงหนึ่ง เอเฟลเกตต์ก็เคยคิดเช่นกันว่าเขาไม่มีประโยชน์อะไรต่อใครอีกต่อไป เขาอายุสามสิบหกแล้ว ร่างเล็กแต่กำยำล่ำสัน หนักเอาเบาสู้ และแน่นอนว่ามีสมองทองคำ เขาจะหางานอื่นทำเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนกับภรรยาก็ได้ จะได้มีค่าสินสอดสำหรับบุตรสาวสองคนที่ยังโสด และจุนเจือลูกสาวอีกคนที่ออกเรือนไปแล้ว แต่ดันได้สามีเป็นคนไม่เอาไหน ทำมาหากินอะไรไม่เคยขึ้น ทว่าเอเฟลเกตต์ไม่อาจตัดใจได้ เขานึกภาพไม่ออกด้วยซ้ำ เขาเกิดมาเพื่อเป็นผู้ขี่ม้าส่งสารเท่านั้น ไม่อาจเป็นอย่างอื่นได้เลย

แต่แล้วจู่ๆ หลังจากถูกลืมเลือนและตงงานจนตกเป็นขี้ปากคนอยู่นาน เอเฟลเกตต์ก็กลับมาเป็นที่ต้องการอีกครั้ง ถนนหนทางทั้งนอกและในปามีเสียงฝีเท้ามาดังกึกก้องให้ได้ยินอีกครั้ง ผู้ส่งสารเริ่มเดินทางทั่วแคว้นแดนไกลเหมือนเช่นในอดีต

เอเฟลเกตต์รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด เขาเห็นกับตาและได้ยินข่าวหนาหูปกติแล้วเขาต้องลบสารออกจากความทรงจำทันทีเมื่อถึงมือผู้รับ เขาต้องลืมเพื่อไม่ให้หลุดปากแม้ถูกทรมาน แต่เอเฟลเกตต์จำได้ดี เขารู้ว่าทำไมจู่ๆ เหล่าราชาที่เลิกใช้เวทมนตร์และผู้วิเศษในการส่งสาร ผู้ส่งสารไม่ควรรู้เนื้อความในสาร จู่ๆ ราชาที่เลิกไว้วางใจผู้วิเศษ และเลิกบอกความลับแก่ผู้วิเศษ

เอเฟลเกตต์ไม่รู้ว่าจะไร่อ้อให้เกิดความรำคาญระหว่างเหล่าราชาและผู้วิเศษ แต่เขาไม่กังวลเรื่องนี้มากนัก เขามองว่าทั้งราชาและผู้วิเศษเป็นสิ่งที่ชีวิตที่เขาไม่เข้าใจ คาดเดาลำบากโดยเฉพาะในช่วงวิบัติกาลเช่นนี้ และเขาจะมองข้ามวิบัติกาลไปไม่ได้เลยหากต้องเดินทางระหว่างปราสาทต่อปราสาท เมืองต่อเมือง หรืออาณาจักรต่ออาณาจักร

กองทัพจำนวนมากกระจายอยู่ทั่วหัวระแหง ทุกย่างก้าวเป็นต้องพบเจอทหารราบหรือทหารม้าเดินเรียงเป็นแถว แม่ทัพทุกหน่วยดูลูกหลานหวาดวิตก กระโซกโซกฮาก และสำคัญตัวผิดราวกับแบกชะตากรรมของโลกทั้งใบเอาไว้แต่ผู้เดียว คนพกอาวุธกันทั่วเมืองและปราสาท ผู้คนระส่ำระสายกันทั้งกลางวันกลางคืน บรรดาเจ้าเมืองเจ้าปราสาทซึ่งปกติไม่เคยปรากฏตัว บัดนี้พากันวิ่งพล่านตามแนวกำแพงและลานปราสาท เกรี้ยวกราดโกรธารากับตัวต่อสีแดงฤทธิ์ก่อนพายุโหม ทั้งตะโกน สบถ่า ซึ่งนี่ออกคำสั่งเสียงดังไปทั่ว เกวียนบรรทุกของหนักต่อแถวเข้าป้อมปราการกับค่ายทหารตลอดทั้งวันทั้งคืน สวนกับเกวียนเปล่าที่สลบออกไปอย่างรวดเร็วหลังระบายนของลงแล้ว ฝูงม้าวิ่งสามขบได้ออกจากคอก พากันวิ่งฝุ่นตลบเต็มถนน พวกมันยังไม่รู้จักกับการบรรทุกของหนักหรือแบกมนุษย์พร้อมอาวุธไว้บนหลัง จึงสนุกสนานเรีงวากับช่วงเวลาสุดท้ายแห่งอิสรภาพ สร้างความวุ่นวายให้แก่เด็กเฝ้าคอกม้าและผู้สัจจรไปมาบนถนนมิใช่น้อย

อีกนัยหนึ่งคือ สงครามกำลังคุกรุ่นท่ามกลางบรรยากาศอับอ้าว

หนึ่งนั้น
เอเฟลแกตต์ยืนบนโกลนม้าพลางเหลียวมองโดยรอบ แม่น้ำตรงตื้นเนินสองประกายระยิบระยับ เลี้ยวลดคดเคี้ยวท่ามกลางทุ่งหญ้าและแมกไม้ ผืนป่าทอดไกลออกไปทางทิศใต้ ผู้ส่งสารเร่งม้าให้เร็วขึ้นเพราะแทบไม่เหลือเวลาแล้ว

เขาเดินทางมาสองวัน พระราชโองการและพระราชสารมาถึงเขาขณะพักเหนื่อยอยู่ที่เมืองแฮกก์ หลังกลับจากเทรโทกอร์ เขาออกจากฐานที่มั่นยามดึก คอวตะบึ่งไปตามทางหลวง เลียบฝั่งซ้ายของแม่น้ำพอนทาร์ ยามเที่ยงวันของวันต่อมาเขาก็ไปถึงฝั่งแม่น้ำอิสเมนา หากราชาฟอลเทสท์ประทับอยู่ที่วิซิม่า เอเฟลแกตต์คงส่งสารถึงพระองค์ได้ภายในคืนนั้นเลย แต่น่าเสียดายที่ราชาไม่อยู่ในเมืองหลวง พระองค์ประทับอยู่ทางใต้ของประเทศในเมืองมาริบอร์ ห่างจากวิซิม่าเกือบสองร้อยไมล์ เอเฟลแกตต์รู้เช่นนั้นอยู่แล้ว เมื่อเข้าเขตสะพานขาว เขาจึงปลีกแยกออกจากถนน

ซึ่งมุ่งหน้าตะวันตก แล้วขี่ม้าทะลุป่าไปทางเอลแลนด์อร์ เขากำลังเสี่ยงชีวิต เพราะพวกสกอยาเทล¹ ยังคงเพ่นพ่านอยู่ในป่า ใครที่ถูกจับได้หรืออยู่ในระยะยิงธนูเป็นต้องชะตาขาดทุกรายไป แต่ผู้ส่งสารของวังผู้นี้จำต้องวัดดวง เพราะหน้าที่สำคัญที่สุด

เขาข้ามแม่น้ำมาได้โดยสะดวกเพราะไม่มีเค้าฝนมาตั้งแต่เดือนมิถุนายน แอมน้ำในแม่น้ำอิสเมนายังคงลดลงจนตื้นเขิน เมื่อใกล้ชายป่า เขาก็พบเส้นทางจากวิซิม่าที่มุ่งไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ ไปทางโรงหลอมโรงตีเหล็ก และชุมชนคนแคระในเทือกเขามาฮาแคม เขาพบเกวียนจำนวนมากซึ่งมักจะมีทหารม้ากองเล็ก ๆ ควบคุมตามเส้นทางนี้ เอเฟลแกตต์ดีถอนหายใจอย่างโล่งอก ที่ได้มีมนุษย์คลาคล่า ที่นั่นยอมไม่มีพวกสกอยาเทลเขตเทเมเรียมีการรณรงค์ต่อต้านกลุ่มกองโจรเอลฟ์มาหนึ่งปีแล้วหลังชาวบ้านถูกปล้นสะดมในป่า หน่วยจู่โจมของสกอยาเทลก็แตกออกเป็นหน่วยย่อยๆ และกองโจรหน่วยย่อยเหล่านี้มักจะหลีกเลียงเส้นทางพลุกพล่าน และจะไม่ซุ่มโจมตีพวกเขา

ก่อนอาทิตย์ตกดิน เขาเดินทางไปถึงชายแดนของเขตปกครองเอลแลนด์อร์ ตรงทางแยกใกล้กับหมู่บ้านชาวดา จากที่นี่มีถนนตัดตรงและปลอดภัยไปยังมาริบอร์ ยาวสี่สิบสองไมล์ เป็นเส้นทางในป่าที่พื้นดินแน่น เพราะมีคนสัญจรบ่อย แอมน้ำมีโรงเตี๊ยมตรงทางแยก เขาตัดสินใจพักเหนื่อยกับม้าที่นั่น หากออกเดินทางตอนย่ำรุ่ง เขาจะเห็นธงสามเหลี่ยมสีเงินกับสีดำบนหลังคาสีแดงของยอดปราสาทมาริบอร์ก่อนอาทิตย์ตกโดยไม่ต้องเร่งม้าให้มากนัก

เขาปลดอานม้าออกและหิวจนให้ม้าด้วยตัวเอง โดยไล่เด็กประจำคอกม้ากลับไป เขาเป็นผู้ส่งสารหลวง และผู้ส่งสารหลวงจะไม่อนุญาตให้ใครมาแตะม้าของตน เขากินไข่คนกับไส้กรอกจนเปรม และกินขนมปัง

¹หรือกระรอก เป็นกลุ่มกองโจรมนุษย์ ส่วนใหญ่เป็นเอลฟ์ นอกจากนั้นยังมีพวกครึ่งมนุษย์และคนแคระ พวกเขาได้ชื่อว่ากระรอกเพราะชอบติดหางกระรอกไว้บนหมวกหรือเสื้อผ้า เป็นพันธมิตรกับนิลฟ์การ์ด เกลียดซึ่งมนุษย์เพราะถูกเหยียดเผ่าพันธุ์ พวกเขาต่อสู้กับมนุษย์ทุกฝ่ายในอาณาจักรทางตอนเหนือ

ข้าวไรย์ไปอีกเศษหนึ่งส่วนสี่ก้อน ชัดเผลล้างคอตามไปหนึ่งแก้วใหญ่ เขาฟังข่าวซุบซิบทุกชนิด นักเดินทางจากทั่วทุกมุมโลกกำลังรับประทานอาหารอยู่ที่โรงเตี๊ยมแห่งนั้น

เอเฟลเกตต์ได้รู้ว่าโดลแองกราเจอมรสุมหนัก กองทหารมัลเรียปะทะกับหน่วยโจมตีบนหลังม้าของนิล์ฟการ์ด มีฟ ราชนิแห่งลิเรียประกาศข้อกล่าวหาว่านิล์ฟการ์ดเป็นฝ่ายยั่วยุก่อน...อีกครั้ง และขอความช่วยเหลือจากราชาเดมาเวนด์แห่งเอเดิร์น ชาวเทรโทกอร์ได้เห็นการประหารบาโรนแห่งเรดาเนีย โทษฐานลักลอบเป็นพันธมิตรกับสายลับของเอเมียร์จักรพรรดิแห่งนิล์ฟการ์ด เหล่ากองโจรสกอยาเทลฟนีกกำลังกันที่เคเดน เพื่อก่อการสังหารหมู่ที่บ้อมเลย์ดา นั้นทำให้ประชาชนแห่งอาร์ตคาร์เร็กอาฆาตแค้น ระดมพลกันมาฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อื่นที่ไม่ใช่มนุษย์เกือบสี่ร้อยรายในเมืองหลวง

ระหว่างนั้นเหล่าพ่อค้าซึ่งเดินทางจากทางใต้ ได้บรรยายถึงความโศกเศร้าอลัชของผู้อพยพชาวซินทราที่มารวมตัวกันในเทเมเรีย ภายใต้การนำของจอมพลวิสเซกริด พวกเขายืนยันว่าชาวสุดสลดเรื่องการสวรรคตขององค์หญิงซีริลลา ฉายาลูกสิงห์น้อย ผู้เป็นสายเลือดคนสุดท้ายของราชินีคาลานเน็นเป็นความจริง

ข้าวบางข้าวก็ดำมืด เป็นลางร้ายยิ่งกว่านั้น วัวในหลายหมู่บ้านแถบเอลเดอร์สเบิร์ก จู่ๆ ก็มีเลือดออกจากเต้าขณะชาวบ้านรีดนม ตอนเช้ามืดในสายหมอกมีคนเห็นเวอร์จินเบนซึ่งเป็นตัวกาลกิณี กองทัพผีพรายควมมาข้ามเวหาที่ชื่อว่าไวลด์ฮันท์ได้ปรากฏตัวในบรูจจ์ ภายในเขตแดนของปาโบรคิลอน อาณาจักรต้องห้ามของนางไม้ และไวลด์ฮันท์ก็ขึ้นชื่อว่า เป็นลางแห่งสงครามเสียด้วย นอกจากนี้ยังมีผู้พบเห็นเรือผีนอกแหลมเบรเมอร์วูร์ดพร้อมกับผีกินซากหนึ่งตน ลักษณะเป็นอัศวินดำสวมหมวกเกราะที่ประดับด้วยปีกนกนักล้า...

ผู้ส่งสารเลิกฟัง เขาเหนื่อยล้าเกินไปแล้ว จึงเดินไปห้องนอนรวมทั้งตัวบนที่นอนฟาง แล้วผล็อยหลับไปทันที

เขาตื่นขึ้นตอนย่ำรุ่ง พอก้าวออกไปยังลานด้านนอก เขาก็รู้สึก

ประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อพบว่าตนเองไม่ใช่คนแรกที่เตรียมตัวออกเดินทาง นี่ถือเป็นเรื่องแปลกพอตัว ม้าตอนสี่ด่ำสวมอานม้าเรียบร้อยยืนอยู่ข้างบ่อน้ำ ไกล ๆ กันนั้นมีสตรีนางหนึ่งในเครื่องแต่งกายบุรุษกำลังล้างมือในรางน้ำ นางเหลียวมามองเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเอเฟลแกตต์ จากนั้นก็รวบผมสี่ด่ำหาไว้ในมือเปียกแล้วสะบัดไปด้านหลัง ผู้ส่งสารก้มศีรษะให้ นางจึงพยักหน้าตอบเบา ๆ

เขาเกือบชนเข้ากับผู้ตื่นเช้าอีกคนขณะเดินเข้าไปในคอกม้า นางเป็นเด็กสาวสวมหมวกกำมะหยี่ทรงกลม กำลังจูงม้าสีเทาหลายตัวออกไปลานด้านนอก เด็กสาวเอามือลูบใบหน้า อ้าปากหาว พร้อมกับเอนพิงหนอกคอกม้า

“โอ แยมจริง” นางพึมพำขณะเดินผ่านผู้ส่งสาร “ข้าจะต้องมอยหลับบนหลังม้าแน่ ๆ...คงวิ่งไปเลย...ฮ้าว...”

“อากาศหนาวเย็นจะทำให้เจ้าตื่นเอง เมื่อเจ้าให้ม้าวิ่งเต็มฝีเท้า” เอเฟลแกตต์พูดอย่างสุภาพพลางยกอานม้าขึ้นจากราวแขวน “โชคคินะแม่หนู”

เด็กสาวหันกลับมามองเขาราวกับเพิ่งสังเกตเห็น ดวงตาของนางกลมโต สีเขียวเข้มดั่งมรกต เอเฟลแกตต์เหวี่ยงอานม้าขึ้นบนหลังม้า

“ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ” เขากล่าว ปกติแล้วเขาไม่ชอบเสนาหรือพูดจาง่ายๆ ไหล่ไฟดับ แต่ตอนนี้เขารู้สึกอยากคุยกับใครสักคน แม้คนผู้นั้นจะเป็นเพียงเด็กสาวขี่เขาคนหนึ่งก็ตาม อาจเป็นเพราะเขาเดินทางอย่างเหงาหงอยมานานหลายวัน หรืออาจเป็นเพราะเด็กสาวทำให้เขานึกถึงลูกสาวคนกลางขึ้นมา

“ขอให้พระเจ้าคุ้มครอง” เขาเสริม “จากอุบัติเหตุและอากาศเลวร้าย พวกเจ้ามีกันแค่สองคน แถมเป็นผู้หญิงทั้งคู่...ในช่วงเวลาวิปริตเช่นนี้ อันตรายซุกซ่อนอยู่ทั่วทุกหนแห่ง”

เด็กสาวเบิกดวงตาสีเขียวกว้างขึ้น ผู้ส่งสารรู้สึกเสียสันทลึงว

“อันตราย...” เด็กสาวโผล่ขึ้นด้วยน้ำเสียงผิดแปลกไป “อันตราย คีบคลานเข้ามาอย่างเงียบเชียบ ไร้สัญญาณเสียง โฉมลงม้ามด้วยขนปีกสีเทา

ข้าเกิดนิมิต ทราญ...ทราญที่โดนแดดเผาจนร้อนระอุ”

“อะไรวะ” เอเฟลแกตต์ยืนตัวแข็งขณะกอดอานม้าแนบท้อง “เจ้าว่าอะไรวะ แม่หนู ทราญอะไร”

เด็กสาวตัวลั่นรุนแรงพร้อมกับยกมือขึ้นถูใบหน้า เจ้าม้าขนเทา layต่างสะบัดหัวไปมา

“ซิริ!” สตรีผมดำตะโกนด้วยเสียงเจ็บขาดจากลานด้านนอกพลางขยับสายรัดบนตัวอาซาสีดำ “เร็วเข้า!”

เด็กสาวอ้าปากหา มองเอเฟลแกตต์แล้วกะพริบตาปริบๆ นางทำหน้าที่แปลกใจที่เห็นเขาในคอกม้า ผู้ส่งสารไม่พูดอะไรเลย

“ซิริ” สตรีผู้นั้นเรียกซ้ำ “เฟลกลับไปแล้วหรืออย่างไร”

“เข้ามาแล้ว ท่านหญิงเยนเนเฟอร์”

กว่าเอเฟลแกตต์จะสวมอานเสร็จและงูม้อออกมายังลานด้านนอกก็ไม่มีวี่แววของเด็กหญิงกับสตรีผู้นั้นอีกต่อไปแล้ว ไก่โต้งโก่งคอขึ้นเสียงแหบ สุนัขเห่า นกกาเหว่าขับขานจากแมกไม้ ผู้ส่งสารกระโดดขึ้นนั่งบนอานม้า จู่ๆ เขาก็นึกถึงดวงตาสีเขียวของเด็กสาวผู้ง่วนกับคำพูดประหลาดของนางขึ้นมา อันตรายคืบคลานเข้ามาอย่างเงิบเงียบอย่างนั้นหรือ ขนปิกสีเทาอย่างนั้นหรือ ทราญร้อนระอุอย่างนั้นหรือ แม่หนูคนนี้น่าจะไม่เต็มเต็ง เขาคิด เตี้ยวันนี้พบเห็นได้บ่อยไป เด็กสาวที่วิปาสเพราะถูกคนพเนจรหรือพวกชาติชั่วข่มขืนในช่วงเวลาแห่งสงครามเช่นนี้...ใช่ ต้องวิปาสแน่ๆ หรืออาจแค้นง่วนเพราะถูกปลุกขึ้นมากลางคันยังตื่นไม่เต็มตา น่าที่งั้นกว่าพวกคนเพี้ยนพูดอะไรออกมาได้บางเวลา เคนเตร็ดเตร่ยามรุ่งสางในสภาพสลึมสลือ...

เขาสะท้านวามขึ้นมาอีกกระลอกก่อนจะรู้สึกเจ็บระหว่างสะบักไหล่สองข้าง เลยนวดหลังตัวเองด้วยกำปั้น

เขาของเขาอ่อนแรงขณะกระตุ้นม้าให้เร่งฝีเท้าทันทีที่ไปถึงถนนมาริบอร์แล้วควดตะบึง เวลาใกล้หมดเต็มที

ผู้ส่งสารพักในมาริบอร์ไม่นาน ไม่ถึงหนึ่งวันเขาก็รีบควมม้าจนลมโกรกหูอีกครั้ง ม้าตัวใหม่เป็นม้าตอนสีผสมจากคอกที่มาริบอร์ มันควมหนัก หัวพุ่งไปข้างหน้า หางปลิวไสวอยู่ข้างหลัง ต้นหลิวริมทางวูบผ่าน ยามบรรจจุดหมายทางการทูตกดดันไปกับหน้าอกของเอเฟลแกตต์ บันท้ายของเขา ร้าวระบม

“ไว้อย! ขอให้คอหักตายเถอะ เจ้าคนกักขฬะเสเพล!” คนขับเกวียนตะโกนด่าตามหลังพร้อมกับดิ่งบังเหียนขบวนของตนให้หยุดเพราะตกใจ เจ้าม้าสีผสมที่แซงวูบผ่านไป “ดูมันวิ่งสิ อย่างกับโดนปีศาจไล่กวาด! ไปเลยควมไป เจ้าคนประมาท ควมไป อย่างไรก็หนีความตายไม่พ้นหรอก!”

เอเฟลแกตต์ยกมือขึ้นเช็ดตาข้างหนึ่งซึ่งมีน้ำตาไหลเพราะความเร็ว

วันก่อนเขามอบจดหมายให้ราชาฟอลเทสท์ ต่อมาเขาก็ต้องสารลับของราชาเดมาเวนด์

“จากเดมาเวนด์ถึงฟอลเทสท์ ทุกอย่างเตรียมการไว้แล้วในโดลแองกรา กำลังพลทั้งหลายแบ่งตัวรอคำสั่ง วันลงมือโดยประมาณขึ้นสองค่ำเดือนกรกฎาคม เรือจะถึงชายฝั่งด้านที่อยู่ไกลในอีกสองวันต่อมา”

ฝูงกาซึ่งบินอยู่เหนือทางหลวงพากันส่งเสียงร้องดังลั่น พวกมันบินไปทางทิศตะวันออกซึ่งเป็นทิศที่ตั้งของมาฮาคัม โดลแองกรา และเวนเกอร์เบิร์ก ขณะขี่ม้าอยู่นั้นผู้ส่งสารทบทวนสารลับที่ราชาแห่งเทเมเรียไวใจให้เขานำส่งราชาแห่งเอเดิร์นกลับไปยังกลับมาอยู่ในใจ

“ฟอลเทสท์ถึงเดมาเวนด์ ข้อแรก ยกเลิกแผนระดมพล พวกบ่าน้ำลายเรียกประชุมสภา พวกเขานัดถกกันบนเกาะธานดัด สถานนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปมาก ข้อสอง ยกเลิกการตามหาลูกสิงห์แห่งชินทรา มีข่าวยืนยันแล้ว ลูกสิงห์สิ้นแล้ว”

เอเฟลแกตต์กระตุ่นม้า เวลาใกล้หมดเต็มที

ทางเดินแคบๆ ในป่ามีเกวียนขวางทางอยู่ เอเฟลแกตต์ชะลอม้าแล้วให้มันวิ่งเหยาะๆ ไปต่อท้ายแถวเกวียนอันยาวเหยียด เขารู้ว่าไม่อาจเบียดแซงขึ้นไปได้ จะหันหลังกลับก็ไม่ได้เพราะจะเสียเวลาเกินไป จะลุยโคลน

อ้อมลึงกิดขวางก็ไม่ใช่ทางเลือกที่น่าเฝ้าหวนเช่นกัน โดยเฉพาะในยามพลบค่ำเช่นนี้

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เขาถามคนบังคับเกวียนเล่มสุดท้ายในแถว พวกเขาเป็นชายชราสองคน คนหนึ่งดูเหมือนจะลั้ปหงก ส่วนอีกคนดูไม่มีสัญญาณชีพ “มีคนจู่โจมหรือ ใช้พวกสกอลาเทลรีเปล่า ตอบสิ ข้ากำลังรีบ...”

ก่อนที่ชายชราทั้งสองจะมีโอกาสได้ตอบก็มีเสียงกริรร้องดังมาจากหัวแถวซึ่งอยู่หลังแนวต้นไม้ เหล่าคนบังคับเกวียนกระโดดขึ้นเกวียนแล้วใช้แส้ฟาดม้าฟาดวัวพร้อมกับเปล่งเสียงสับสนต่างๆ นานา แถวเกวียนเริ่มขยับอย่างงุ่มง่าม ชายชราที่ลั้ปหงกตื่นขึ้น เตาะปากให้สัญญาณล่อพร้อมกับกระตุกสายบังเหียนตรงสะโพกของพวกเขา ชายชราที่ดูร่อแร่ก็กลับมากระชับกระเจงเช่นกัน เขาขยับหมวกฟางที่บังตาขึ้นแล้วมองมาทางเอเฟลแกตต์

“ฟังเขาพูดเข้าสิ” เขากล่าว “ทำเป็นใจร้อน นี่ เจ้าหนุ่ม เจ้าชะโศกดินะที่มาต่อแถวได้ถูกจังหวะ”

“ใช่” ชายชราอีกคนเห็นด้วย เขาพยักพยิตพลางกระตุ้นให้ล้อเดินไปข้างหน้า “เจ้ามาได้ถูกเวลาพอดี หากมาตั้งแต่เที่ยงก็จะต้องหยุดรอเหมือนเราจนกว่าทางจะโล่ง เรารีบกันทุกคนแต่ก็ต้องรอ จะไปต่อได้อย่างไรในเมื่อถนนถูกปิด”

“ถนนถูกปิดหรือ ทำไมล่ะ”

“มีสัตว์ประหลาดกินคนอยู่ในป่าแถบนี้อย่างไรเล่า เจ้าหนุ่ม มันโจมตีอัศวินคนหนึ่งที่ยี่ม้ามาตามทางกับเด็กชายอีกคน ว่ากันว่าเจ้าสัตว์ประหลาดกระซวกศิระษอัศวินขาดจากตัวพร้อมหมวกเหล็ก กระซวกใส่ม้าออกมากระจัดกระจาย เด็กชายหนีออกมาได้และบอกว่ามันเป็นสัตว์ประหลาดมีปีก ถนนเป็นสีแดงฉานด้วยเลือดสดๆ—”

“มันเป็นสัตว์ประหลาดชนิดไหนกัน” เอเฟลแกตต์ถามพลางบังคับม้าให้เดิน จะได้คุยกับคนขับเกวียนต่อขณะที่พวกเขาออกเดินทาง “ใช่มังกรไหม”

“ไม่ ไม่ใช่มังกร” ชายชราสวมหมวกฟางตอบ “เห็นเขาว่าเป็น

แมนติคอร์หรืออะไรเทือกนั้น เจ้าเด็กน้อยบอกว่ามันเป็นสัตว์ประหลาดบินได้ ตัวใหญ่มีหิมาและดูร้าย! เรานึกว่าพอมันกินอัครินจนอิ่มหนำแล้วจะบินหนีไป แต่ก็ไม่ใช่ เห็นเขาวัดมันปักหลักอยู่บนถนน เจ้าสารเลวตัวนี้ยังแยกเขี้ยว ยิงฟันอยู่ตรงนั้น...ใช่ ถนนจึงติดราวกับคนโทที่ถูกจุกอุดไว้ เพราะใครก็ตาม ที่บังคับเกวียนไปถึงก่อน พอเห็นสัตว์ประหลาดร้ายก็ทิ้งเกวียนวิ่งแฉ่น หนีไปเลย ขบวนเกวียนจึงจอดติดกันยาวเป็นกิโล เจ้าก็เห็นว่าบริเวณ โดยรอบเป็นพงไม้กับห้วยหนอง จะขับอ้อมหรือหันหลังกลับก็ไม่ได้ เรื่องก็เป็นเช่นนี้แหละ...”

“พวกชาวบ้านไม่เอาไหน!” คนขี่ม้าพ่นลมทางจุก “พากันยืนเชอ แทนที่จะหนีขวานกับหอกขึ้นมาขับไล่สัตว์ประหลาดตัวนี้ออกไปให้พ้นถนน หรือฆ่ามันซะ”

“อ้อ มีคนพยายามแล้วละ” ชายชราบนเกวียนกล่าวขณะบังคับ ล่อให้เร่ผีเท้าเพราะแถวเริ่มเคลื่อนได้คล่องตัวขึ้น “คนแคะสามคน จากกลุ่มผู้คุ้มกันพ่อค้า กับทหารใหม่อีกสี่รายที่กำลังเดินทางไปเข้ากองทัพ ที่ป้อมในคาร์เรลาส เจ้าสัตว์ประหลาดฉีกร่างคนแคะอย่างน่าสยดสยอง ส่วนพวกทหารใหม่ก็...”

“—แผ่นแนบ” ชายชราอีกคนช่วยจบประโยคก่อนจะขากถูโดยแรง จนก้อนเสมหะปลิวนำหน้าไปไกลและตกแหมะตรงช่องว่างระหว่างสะพาน ล่อสองตัวอย่างแม่นยำ “แผ่นแนบทั้งที่ยังไม่เห็นแมนติคอร์เต็มตาด้วยซ้ำ ได้ยินว่าคนหนึ่งชี้แตกใส่กางเกง โอ ดูสิๆ เจ้าหนุ่ม นั่นไง! ตรงโน้นนะ!”

“เพื่อเจ้ออะไรของท่าน” เอลแกตต์ถามแกมร่าคาญ “จะให้ข้าดู คนชี้แตกหรือ ข้าไม่สนใจ...”

“เปล่า! สัตว์ประหลาดต่างหากเล่า! ซากของสัตว์ประหลาด! พวกเขากำลังชนซากมันขึ้นเกวียน เห็นไหม”

เอลแกตต์ยืนบนโคลนน้ำ แม้บรรยากาศจะมีตลึงทุกที่และมีคน มุงดูเป็นจำนวนมาก เขาก็ยังมองเห็นร่างสีน้ำตาลใหญ่ยักษ์ที่กำลังถูก ขนย้ายโดยเหล่าทหาร สัตว์ประหลาดมีปีกเหมือนค้างคาวและมีหางเหมือน แมงป่องกำลังถูกลากถูสู่ถูกังไปกับพื้น เหล่าทหารส่งเสียงโห่ร้องขณะ

ยกร่างสัตว์ประหลาดให้สูงขึ้นแล้วโยนขึ้นไปบนเกวียนเล่มหนึ่ง ม้าที่เทียมอยู่กับเกวียนเล่มนั้นดูตื่นกลัวอย่างเห็นได้ชัดเพราะกลิ่นคาวคลุ้งของซากศพกับเลือด พวกมันส่งเสียงร้องพร้อมกับกระตุกคานลาก

“ไปต่อสิ!” หัวหน้าทหารตะโกนสั่งชายชราทั้งสอง “เคลื่อนต่อไป! อย่าขวางทาง!”

ชายชราเคราหงอกบังคับล้อของเขาให้เดินต่อ เกวียนกระเด็นกระดอนไปตามร่องแคบๆ เอเฟลแกตต์ใช้สันเท้ากระตุ้นม้าให้เดินตื้อไปด้วยกัน

“ดูเหมือนทหารจะจัดการเจ้าสัตว์ประหลาดได้สำเร็จ”

“ไม่เลยสักนิด” ชายชราคุยต่อ “ตอนที่ทหารมาถึง พวกเขาเอาแต่ตะโกนและออกคำสั่งไปทั่ว ‘หยุดอยู่กับที่! เดินต่อ!’ อะไรเทือกนั้น ไม่รีบร้อนที่จะจัดการกับเจ้าสัตว์ประหลาดเลย พวกเขาส่งคนไปตามวิทเซอร์นะ”

“วิทเซอร์หรือ”

“ใช่” ชายชราคนที่สองยืนยัน “มีคนนึกขึ้นได้ว่าเห็นวิทเซอร์ในหมู่บ้าน ทหารจึงส่งคนไปตามเขา สักพักต่อมาเขาก็ควมม้าผ่านเราไป เขามีผมสีขาว หน้าตาลมึงทิ้ง พกดาบเล่มแข็งไม่ถึงชั่วโมงก็มีคนตะโกนมาจากด้านหน้าว่าถนในใกล้จะวิ่งได้แล้ว เพราะวิทเซอร์ผู้นั้นกำจัดสัตว์ประหลาดสำเร็จ เราจึงเดินทางกันต่อไปในที่สุด แล้วเจ้าก็โผล่มาพอดีเจ้าหนุ่ม”

“อ้อ” เอเฟลแกตต์ตอบอย่างเหม่อลอย “ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ข้าเดินทางไปทั่วหวัระแห่งแต่ไม่เคยเจอวิทเซอร์สักคน มีใครเห็นเขาโค่นเจ้าสัตว์ประหลาดนั้นไหม”

“ข้าเห็น!” เด็กชายผมกระเซิงคนหนึ่งร้องตอบขณะที่ม้าเหวี่ยงๆ ขึ้นมาข้างเกวียนอีกฝั่ง เขาขี่หลังม้าเปล่าๆ บังคับม้าตัวจอมเหี้ยมลายแต่มีสีเทาด้วยเชือกคล้องธรรมดาๆ “ข้าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด! ข้ายืนอยู่ด้านหน้าสุดกับพวกทหาร!”

“ดูซะก่อน เจ้าเด็กขี้มุกโป่ง” ชายชราที่บังคับเกวียนกล่าว “ครบน่านมบนหน้ายังไม่ทันแห้งก็ปากดีขนาดนี้แล้ว อยากโดนตีสักพั่วไหมล่ะ”

“ปล่อยเขาเถอะ พ่อเฒ่า” เอเฟลแกตต์เอ่ยแทรก “ประเดี๋ยวเราก็จะถึงทางแยกแล้ว และข้าจะขี่ม้าไปคาร์เรลาส ข้าจึงใคร่รู้ยิ่งนักกว่าวิทเซอร์เอาชนะได้อย่างไร พุดมาเถอะ เจ้าหนู”

“เรื่องเป็นอย่างนี้” เขารีบเล่าขณะยังขี่ม้าประกบข้างเกวียน “วิทเซอร์ผู้นั้นเดินไปหานายทหาร บอกว่าตนเองชื่อเกรอลท์ นายทหารบอกว่าไม่สำคัญ และเร่งเร้าให้เขารีบลงมือ นายทหารขี่ไปยังทิศของสัตว์ประหลาด วิทเซอร์สาวเท้าเข้าไปดูลาดเลา และเห็นว่าสัตว์ประหลาดอยู่ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตร แต่ข้าเลื่องเพียงปราดเดียวก็กล่าวเลยว่ามันไม่ใช่แมนติคอร์ธรรมดาๆ เขาจะฆ่ามันก็ต่อเมื่อพวกทหารยอมจ่ายสองร้อยคราวน์²”

“สองร้อยคราวน์เชียรวี” ชายชราอีกคนส่ายก “เขาเสียสติไปแล้วหรือไง”

“นายทหารก็พูดอย่างนั้นแต่แรงกว่า วิทเซอร์บอกว่ามันเป็นราคาที่ต้องจ่าย เขาไม่สนว่าสัตว์ประหลาดจะเผ่าถนบนั่นไปจนถึงวันพิพากษา นายทหารบอกว่าเขาจะไม่ควักเงินขนาดนั้นและจะรอให้สัตว์ประหลาดบินจากไปเอง วิทเซอร์เลยบอกว่ามันไม่ไปหรอก เพราะมันหิวจัดและโมโห ถ้ามันบินจากไป สักพักก็จะกลับมาใหม่เพราะนี่เป็นเขต- เขต- เขตล่า-”

“เจ้าเด็กปากไม่ลิ้นกลืนน้ำนม อย่ามัวพุดจาไรสาระ!” ชายชราที่บังคับเกวียนเอ็ดเพราะชักหงุดหงิดที่ใช้นิ้วซึ่งจับสายบังเหียนแคะขี้มูกไม่สำเร็จ “พุดมาเสียทีว่าเกิดอะไรขึ้น!”

“ก็ กำลังเล่าอยู่นี่ไง! วิทเซอร์กล่าวว่า ‘สัตว์ประหลาดไม่บินไปไหนหรอก มันจะใช้เวลาค่อยๆ แทะกินศพของอัศวินผู้นั้นทั้งคืน เพราะอัศวินสวมชุดเกราะอยู่ มันแคะเนื้อออกมายาก’ พ่อค้าบางคนจึงก้าวออกมาและพยายามต่อรองกับวิทเซอร์โดยใช้ทั้งลูกกล่อลูกชน บอกว่าจะเรียไรเงินจากทุกคนและให้เงินเขาร้อยคราวน์ วิทเซอร์ก็บอกว่าสัตว์ประหลาดตัวนี้คือ

² สกุลเงินที่ใช้ในเรดาเนีย บรูจจ์ และชิตาวิส หนึ่งคราวน์มีค่าเท่ากับหนึ่งร้อยเหรียญทองแดง

แมนติคอร์ที่อันตรายมาก เชิญเอาเงินร้อยคราวน์ยึดกันตัวเองเถอะ เขาจะไม่ยอมเสี่ยง ทหารนายนั้นเลยโมโหมากและพูดว่าแย่หน่อยนะ เพราะวิทเซอร์มีชะตาที่จะต้องเสี่ยงชีวิตอยู่แล้ว และวิทเซอร์นั้นเหมาะกับชะตานี้มาก เหมือนนรทวารที่เหมาะสมสำหรับใช้ขี่ แต่ข้าเห็นว่าพวกพ่อค้ากลัวว่าวิทเซอร์จะโกรธจนหนีไป เพราะพวกเขาเสนอเพิ่มเงินให้เป็นหนึ่งร้อยห้าสิบคราวน์ นั่นเป็นตอนที่วิทเซอร์ชักดาบออกมาและมุ่งหน้าไปยังทิศที่สัตว์ประหลาดปักหลักอยู่ นายทหารทำเครื่องหมายตามหลังเพื่อขับไล่เวทมนตร์ ก่อนจะถ่มน้ำลายลงพื้นแล้วพูดว่าเขาไม่เข้าใจว่าทำไมโลกถึงให้กำเนิดสัตว์นรกแบบนี้ขึ้นมา พ่อค้าคนหนึ่งพูดว่าถ้ากองทัพขับไล่สัตว์ประหลาดให้พ้นจากถนนแทนที่จะไล่ล่าเอลฟ์ไปทั่วผืนป่า วิทเซอร์คงไม่มีความจำเป็นและ—”

“อย่านอกเรื่อง” ชายชราขัดจังหวะ “แค่เล่าสิ่งที่เห็นมา”

“ข้าเห็น” เด็กชายไอ้วอด “ม้าของวิทเซอร์ ม้าตัวเมียสีเกล็ด มีลันจุมูกลายเปลวเพลิงสีขาว”

“ช่างม้าเถอะ! เจ้าเห็นวิทเซอร์ฆ่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นไหม”

“เอ่อ...” เด็กชายพูดตะกุกตะกัก “เปล่า ไม่เห็น... ข้าโดนผลักมาอยู่ด้านหลัง ทุกคนตะโกนเสียงดังจนม้าสะดุ้งตกใจตอนที่—”

“นั่นปะไรล่ะ” ชายชราประกาศด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน “เจ้าเด็กขี้มุกย่อยไม่เห็นอะไรเลย”

“แต่ข้าเห็นวิทเซอร์กลับมาละ!” เด็กชายพูดเสียงขุ่น “แล้วก็ทหารนายนั้นด้วย เขาเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด หน้าซีดเป็นผิตอนพูดเสียงเบา กับคนของเขาว่ามันต้องเป็นมนตร์วิเศษหรือกลของเอลฟ์ เพราะไม่มีใครกวัดแกว่งดาบได้ไวเพียงนั้น...ส่วนวิทเซอร์ หลังรับเงินจากพ่อค้าเขาก็ควมม้าจากไป”

“อืม” เอลเฟลเกดต์พึมพำ “เขาไปทางไหน ใช้ทางไปคาร์เรลาสหรือไม่ หากใช่ ข้าอาจตามเขาทัน จะได้เห็นเป็นบุญตา...”

“เปล่า” เด็กชายตอบ “พอถึงทางแยก เขาก็ใช้เส้นทางไปดอเรียน ดูเหมือนว่าเขากำลังรีบนะ”

วิทเซอร์แทบไม่ฝันเลย และเขาไม่เคยจำความฝันที่นาน ๆ จะเกิดขึ้นสักครั้งได้เมื่อตื่น แม้แต่ฝันร้ายก็จำไม่ได้ – ซึ่งความฝันส่วนใหญ่ของเขาก็มักจะเป็นฝันร้ายนั่นแหละ

ครั้งนี้ก็เป็นฝันร้ายอีกเช่นกัน แต่อย่างน้อยวิทเซอร์จดจำได้บางส่วน ภาพเด่นชัดผุดขึ้นมาจากกระแสนของรูปร่างอันปราณีตน่าสะพรึงกลัวท่ามกลางฉากเบื้องหลังซึ่งแปลกประหลาดกว่าดูเป็นलगร้าย และยังมีถ้อยคำกับเสียงที่จับความไม่ได้แต่ฟังดูต่ำช้า เขาเห็นซิริ แต่ไม่เหมือนที่จำได้จากแคร่มอเรห์น ผมสีเถ้าถ่านอมทองซึ่งปลิวสยายไปด้านหลังขณะควบม้าดูยาวกว่าเดิม เหมือนตอนพบกันครั้งแรกในป่าโบโรคิลอน เมื่อนางขี่ม้าผ่านหน้าเขาไป เขาอยากตะโกนเรียก ทว่าไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา อยากวิ่งตามไป ทว่าเหมือนเขาติดอยู่ในหลุมสูงครึ่งต้นขา และซิริดูจะไม่เห็นเขา นางควบทะยานต่อไปสู่ราตรีท่ามกลางต้นเอลเดอร์กับต้นหลิวรูปร่างบิด ๆ เบี้ยว ๆ ซึ่งโบกกิ่งไปมาราวกับมีชีวิต เขาเห็นว่านางกำลังถูกไล่ล่า มีม้าสีดำนับตามหลัง คนซึ่งเป็นอัศวินในชุดเกราะสีดำสวมหมวกเหล็กประดับด้วยปีกของนกนกกาล่า

เขาขยับตัวไม่ได้ ตะโกนไม่ได้ ได้แต่มองอัศวินที่สวมหมวกเกราะประดับปีกนกไล่ตามซิริ ขยู่มนาง กระซอกให้ตกลงมาจากอานม้าแล้วควบต่อไปโดยลากนางไปด้วย เขาได้แต่มองซิริทำหน้าบิตเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด มองปากของนางกระตุกร้องไห้แบบไม่มีเสียง *ต้นลี! เขาสั่งตัวเองเพราะไม่อาจทนต่อฝันร้ายนี้ได้อีกต่อไป ต้นลี! ต้นเดียวนี้!*

เขาตื่นขึ้น

เขานอนแน่นิ่งอยู่นานขณะทบทวนความฝัน จากนั้นก็ลุกขึ้นหยิบถุงเงินออกมาจากใต้หมอนแล้วรีบนับเหรียญสิบคราวน์จำนวนหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบเหรียญสำหรับแมนดิคอร์ตัวเมื่อวาน ห้าสิบเหรียญที่หัวหน้าหมู่บ้านไกล์คาร์เรราสจ้างวานให้ฆ่าฟ็อกเลอร์³ กับอีกห้าสิบเหรียญสำหรับ

³ สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ตามบึง ในป่า หรือบนภูเขา ทุกที่ที่มีหมอก มันสร้างหมอกขึ้นเองได้ หัวสั้น หลังค่อม ตากับปากเรืองแสง นิ้วแหลมยาว มันล่อเหยื่อที่หลงอยู่ในหมอกด้วยการเปล่งแสงออกจากร่าง

มนุษย์หมาป่าที่ชาวบ้านในเบอร์ดอร์ฟช่วยกันไล่จากที่ซ่อนมาให้เขา

ห้าสิบเหรียญสำหรับมนุษย์หมาป่า เช่นนี้ถือว่ากำไรเพราะเป็นงานง่าย
เจ้ามนุษย์หมาป่าไม่ลืกลับด้วยซ้ำ มันถูกไล่ต้อนเข้าไปในถ้ำซึ่งไม่มีทางออก
ก่อนจะคุกเข่าลงและรอคอยคมดาบ วิทเซอร์รู้สึกสงสาร

แต่เขาต้องการเงิน

ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงต่อมาเขาก็เดินทอดน่องบนถนนในเมืองดอเรียน
และมองหาตรอกกับป้ายที่คุ้นเคย

ป้ายอ่านได้ว่า ‘โคตริงเกอร์กับเฟินน์ ให้คำปรึกษาและบริการ
ด้านกฎหมาย’ แต่เกรอลท์รู้ดีว่าธุรกิจของโคตริงเกอร์กับเฟินน์นั้น
แทบไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเลย และบรรดาหุ้นส่วนของพวกเขาก็
มีเหตุผลเป็นทางว่าในการหลีกเลี่ยงกฎหมายกับผู้บังคับใช้กฎหมายกัน
ทั้งนั้น เขายังสงสัยด้วยว่าบรรดาลูกค้าในร้านอาจไม่รู้จักรักความหมายของ
คำว่า ‘ให้คำปรึกษา’ ด้วยซ้ำ

ไม่มีประตูทางเข้าตรงชั้นหนึ่งของอาคารขนาดเล็ก มีเพียงประตู
ใส่กลอนไว้แน่นหนาซึ่งอาจนำไปสู่โรงเก็บเกวียนหรือคอกม้าก็ได้ หาก
ต้องการให้ไปถึงประตู ต้องอ้อมไปที่ด้านหลังของอาคาร ลุยลานโคลน
ซึ่งเต็มไปด้วยเบ็ดและไก่อ แล้วจากตรงนั้นก็เดินขึ้นบันไดอีกสองสามชั้น
ก่อนจะเดินลงมาตามระเบียบงแคบๆ และเข้าไปยังทางเดินที่ทั้งแคบทั้งมืด
สุดทางจะเจอประตูไม้มะฮอกกานีอย่างหนาประดับด้วยหมุดเหล็ก
มีที่เคาะขนาดใหญ่ทำจากทองเหลืองเป็นรูปหัวสิงห์

เกรอลท์เคาะประตูแล้วรีบถอยออกมา เขารู้จักกลไกในประตูดี
ว่ามันจะยิงเหล็กแหลมยาวยี่สิบนิ้วออกมาจากรูที่ซ่อนอยู่ท่ามกลางหมุด
เหล่านั่น โดยทฤษฎีแล้วเหล็กแหลมจะพุ่งออกมาหากมีใครพยายามจัดแะ
กลอนประตู หรือหากโคตริงเกอร์หรือเฟินน์กดปุ่มกลไก แต่เกรอลท์ค้นพบ
หลายครั้งแล้วว่ากลไกทั้งหมดนั้นเชื่อถือไม่ได้ มันทำงานเวลาที่มันไม่ควร
ทำงาน และไม่ทำงานเวลาที่มันควรทำงาน

ประตูต้องมีเครื่องมือลึกลับสำหรับระบุตัวตนของแขกผู้มาเยือน
คงเป็นเวทมนตร์ เพราะหลังจากที่เขาเคาะประตูในวันนี้ไม่มีคำถามชอกช้ำ

หรือคำสั่งให้เขาพูด ประตูปิดออกและโคตริงเกอร์ก็ยืนรออยู่แล้ว ผู้ที่ยืนรอจะเป็นโคตริงเกอร์เสมอ ไม่เคยเป็นเพ็นน์เลย

“ยินดีต้อนรับ เกรอลท์” โคตริงเกอร์กล่าว “เข้ามาสิ ไม่ต้องไปยืนชิดกรอบประตูอย่างนั้นหรอก ข้าปลดกลไกรักษาความปลอดภัยแล้ว เพราะมีบางส่วนเสียเมื่อสองสามวันก่อน มันปล่อยหอกออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย และเสียบพ้อคำหาบเร่คนหนึ่งไปสองสามรู เข้ามาเลย มีคติดอะไรให้ข้าทำไหม”

“ไม่มี” วิทเซอร์ตอบขณะเดินเข้าไปยังโถงขนาดใหญ่ดูมืดมนซึ่งมีกลิ่นแฉะๆ เป็นปกติ “ไม่มีให้เจ้า แต่มีให้เพ็นน์”

โคตริงเกอร์หัวเราะเสียงดังซึ่งเป็นการยืนยันข้อสงสัยของวิทเซอร์ว่าเพ็นน์เป็นเพียงบุคคลสมมติ สำหรับเอาไว้หลอกพวกทหาร พนักงานทวงหนี้ พนักงานเก็บอากร และคนอื่นๆ ที่โคตริงเกอร์เกลียดชัง

ทั้งสองเดินเข้ามาในห้องทำงานที่ดูสว่างกว่าเดิมเพราะเป็นห้องชั้นบนสุด มีหน้าต่างติดลูกกรงแน่นหนา คอยรับแสงอาทิตย์ตลอดแทบทั้งวัน เกรอลท์นั่งลงบนเก้าอี้สำหรับลูกความ ผั่งตรงข้ามเป็นเก้าอี้นวมหลังโตะทำงานทำจากไม้โอ๊ก มีโคตริงเกอร์นั่งเอนอยู่ เขาแนะนำตัวเองว่าเป็น ‘ทนายความ’ เป็นคนที่บันดาลให้ทุกอย่างเกิดขึ้นได้ หากใครมีเรื่องเดือดร้อน ลำบาก มีปัญหา เป็นต้องมาหาโคตริงเกอร์ทุกราย แล้วคนผู้นั้นก็จะได้รับหลักฐานการทุจริตหรือการกระทำผิดของหุ้นส่วนทางการค้า ได้รับเงินกู้โดยไม่ต้องมีการค้ำประกันหรือวางหลักทรัพย์ ได้เป็นเจ้าของรายเดียวในบรรดารายชื่อยาวเหยียดที่ได้รับเงินคืนจากธุรกิจซึ่งประกาศล้มละลาย หรือไม่ก็ได้เงินมรดกแม้ผู้ว่ารวบเคยขู่เอาไว้ว่าจะไม่ให้สักรสิ่งเขาจะชนะคดีมรดกเพราะขนาดญาติที่ดิงตันที่สุดยังถอนตัวไปอย่างไม่คาดคิด ลูกชายของลูกความจะได้ออกจากคุกไต่ดิน พันข้อกล่าวหาทั้งหมดเพราะมีหลักฐานแตกต่างกันชัดเจน หรือได้รับการปล่อยตัวเพราะหลักฐานเอาผิดหายไป เพราะเมื่อโคตริงเกอร์กับเพ็นน์เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง หากมีหลักฐาน มันจะหายไป หรือไม่พยานก็จะกลับคำให้การ นักล่าเงินสินสอดที่เร่ขายลูกสาวจะรักลูกตนเองขึ้นมากะทันหัน ชู้รักของภรรยา

หรือใครที่มาล่อลวงลูกสาวจะกระดุกข้าวสามแ่งอย่างรุนแรง – รวมทั้งอวัยวะบนบั้นเสียวหายอย่างน้อยหนึ่งจุด – ในอุบัติเหตุอันเป็นคราวเคราะห์ศัตรูคู่อาฆาตหรือบุคคลใดที่มีความมุ่งร้ายจะเลิกรังควานโดยไม่กลับมาให้เห็นหน้าหรือให้ได้ยินอีก ไซ้แล้ว หากใครมีปัญหาที่แค่นี้มาที่ตอเรียนได้เสมอ ซี้มาหาโคดริงเกอร์กับเฟินน์โดยไว แล้วเคาะที่ประตูไม้มะฮอกกานี หนายความโคดริงเกอร์ที่ทั้งตัวเล็ก ผอมเพรียว ผมหงอกขาว และมีผิวซีดเซียวดูอ่อนแอแบบคนที่ไม่ค่อยออกไปตากแดดตากลม จะยืนรอตรงกรอบประตู ก่อนจะนำลูกค้าเข้าไปในห้องทำงาน นั่งลงบนเก้าอี้เท้าแขน พลาจุ่มแมวตัวอ้วนใหญ่สีขาวดำขึ้นมาลูบบนตักทั้งสอง – โคดริงเกอร์กับแมว – จะประเมินลูกค้าด้วยสีหน้าน่าขนลุกขนพองอย่างเดียวกัน ด้วยดวงตาสีเขียวอมเหลืองอย่างเดียวกัน

“ข้าได้รับจดหมายของเจ้าแล้ว” โคดริงเกอร์กล่าวระหว่างที่เขา กับแมวล่ำรจวมองวิทเซอร์ด้วยดวงตาสีเขียวอมเหลือง “แดนดีไลออนก็มาที่นี่ เขาเดินทางผ่านตอเรียนไปเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน และเล่าให้ข้าฟังเล็กน้อยเกี่ยวกับข้อกังวลของเจ้า แต่เขาพูดน้อยมาก พูดน้อยเกินไป”

“อย่างนั้นรึ เจ้าทำให้ข้าประหลาดใจ นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้ยินว่าแดนดีไลออนไม่ได้พูดเป็นต้อยหอย”

“แดนดีไลออน” โคดริงเกอร์กล่าวโดยไม่ยิ้ม “พูดน้อยมาก เพราะเขารู้้น้อยมาก เขายังพูดน้อยกว่าที่ตนเองรู้เพราะเจ้าห้ามเขาพูดในบางประเด็น เจ้าไปเอาความระแวงนี้มาจากไหนกัน โดยเฉพาะกับสหายร่วมงานด้วยนะ”

คำพูดนี้ทำให้เกรอลท์หงุดหงิด โคดริงเกอร์คงอยากทำเป็นไม่สังเกตเห็น ทว่าทำไม่ได้เพราะแมวของเขา มันลืมตาโต แยกเขี้ยวสีขาว และส่งเสียงพู่พ้อเบาๆ

“อย่ารบกวนแมวข้าสิ” หนายความกล่าวพร้อมกับลูบตัวแมวให้มันสงบลง “เจ้าไม่พอใจที่ข้าเรียกเจ้าว่าสหายร่วมงานรึ แต่เป็นความจริง ข้าเองก็เป็นวิทเซอร์เช่นกัน ข้าช่วยเหลือคนจากสัตว์ประหลาดและเรื่องเดือดร้อนใหญ่โตทั้งหลาย และข้าก็ทำเพื่อเงิน”

“ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว” เกรอลท์พึมพำภายใต้สายตาน่าขนลุกของเจ้าแมว

“ก็จริง” โคตริงเกอร์เห็นด้วย “เจ้าเป็นวิทเซอร์ตยุค ส่วนข้าเป็นวิทเซอร์สมัยใหม่ ปรับตัวไปตามกาลเวลา เพราะอย่างนี้อีกไม่นานเจ้าจะตกงาน ส่วนข้าจะรุ่งเรือง อีกไม่นานจะไม่มีสตรีกา⁴ ไวเวิร์น⁵ เอนดริกา⁶ หรือมนุษย์หมาป่าเหลือในโลกใบนี้แล้ว แต่คนสารเลวจะยังมีอยู่เสมอ”

“แต่ลูกค้าส่วนใหญ่ของเจ้าเป็นคนสารเลวที่เดือดร้อน โคตริงเกอร์ เพราะยากที่เดือดร้อนไม่มีปัญญาจ้างเจ้า”

“ยากไม่มีปัญญาจ้างเจ้าเช่นกัน ยากไม่มีปัญญาจ่ายค่าอะไรทั้งนั้น ถึงได้ชื่อว่ายากอย่างไรเล่า”

“ช่างเป็นคำพูดที่มีตรรกะอย่างไม่น่าเชื่อ และคงมีแค่เจ้าคนเดียวที่คิดได้ ข้าน้องไปเลย”

“ความจริงทำให้เข้าใจได้อะไรแบบนี้แหละ และความจริงก็คือการทำตัวเลื่องลือเป็นพื้นฐาน ทั้งยังเป็นหลักสำคัญของอาชีพเรา ต่างกันตรงที่ธุรกิจของเจ้าล้มเหลวไปแล้ว ส่วนธุรกิจของข้านั้นเป็นของจริง และมีแต่จะรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป”

“เอาละๆ มาเข้าเรื่องกันเถอะ”

“ได้เวลาสักที” โคตริงเกอร์กล่าวพร้อมกับพยักหน้าและลูบแมวไปด้วย แมวเองก็โก่งตัวตอบ ส่งเสียงครี๊ดดังๆ และจิกเล็บลงบนหัวเข่าของเขา “เราจะสะสางธุระกันตามลำดับความสำคัญ เรื่องแรกคือค่าแรงสหราชอาณาจักร ร้อยห้าสิบเหรียญควรานโนไวแกรด เจ้ามีถึงไหม หรือเจ้านับตัวเองเป็นยากจากผู้เดือดร้อนคนหนึ่ง”

“มาดูกันก่อนว่าผลงานของเจ้าคุ้มค่าแรงที่วานั้นหรือไม่”

“ตัดสินเอาเองแล้วกัน” ทนายความพูดเสียงเย็นชา “รีบด้วยล่ะ

⁴ สตรีที่ถูกสาปให้กลายเป็นสัตว์ประหลาด มีความเกลียดชังมนุษย์และกินมนุษย์เป็นอาหาร

⁵ สัตว์เลื้อยคลานมีปีก รูปร่างคล้ายมังกร

⁶ สัตว์ประหลาดที่มีรูปร่างกึ่งสัตว์เลื้อยคลานกึ่งแมลง มีเกราะแข็ง อาศัยอยู่ในป่า

เชื่อก่อนว่าเมื่อไรที่วงเงินบนโต๊ะ แล้วเราค่อยคุยเรื่องอื่นที่สำคัญน้อยกว่านี้กันต่อ”

เกอร์ลที่เกาะงเงินออกจากเข็มขัดแล้วโยนลงบนโต๊ะอย่างไม่ไยดีจนเหรียญกระแทกกันดังกริ้ง เจ้าแมวกระโดดผลลงจากตักของโคตริงเกอร์แล้ววิ่งหนีไป ทนายความจึงหย่อนงเงินลงในลิ้นชักโดยไม่นับ

“เจ้าทำให้แมวข้าตกใจ” เขาตำหนิต่อหน้า

“ขอโทษที ข้าไม่นึกว่าเสียงเงินจะทำให้แมวเจ้าตกใจได้ บอกมาว่าเจ้าสืบพบอะไร”

“เรียนช⁷ ผู้นั้น” โคตริงเกอร์เกริ่น “คนที่สนใจเจ้าอย่างมาก เป็นคนลึกลับทีเดียว ข้าสืบจนมั่นใจว่าเขาเป็นศิษย์ของสำนักจอมเวทในบานอาร์ดนานสองปี ที่นั่นไล่เขาออกหลังจับได้ว่าเขาลักขโมย เจ้าหน้าที่เกณฑ์คนจากหน่วยสืบราชการลับของเคตเวนรออนอกสำนักเหมือนเคย และเรียนชียอมเข้าหน่วย ข้าสืบไม่ได้ว่าเขาทำหน้าที่อะไรในหน่วยสืบราชการลับของเคตเวน แต่ศิษย์นักเวทที่ถูกไล่ออกมามักได้รับการฝึกให้เป็นนักฆ่า ฟังดูเข้าเค้าไหม”

“เข้าพอดิบพอดี พูดต่อสิ”

“ข้อมูลต่อมาข้าได้มาจากชินทรา เรียนชียเคยติดคุกใต้ดินที่นั่นในรัชสมัยของราชินีคาลานเธ”

“ข้อหาอะไร”

“ไม่่ายหนี้ เชื่อไหมละ แต่เขาติดไม่นาน เพราะมีคนไถ่ตัวเขาออกมาโดยจ่ายทั้งต้นทั้งดอก เป็นการโอนเงินผ่านธนาคาร ไม่เปิดเผยนามผู้อุปถัมภ์ ข้าพยายามสืบว่าผู้อุปถัมภ์คนนี้เป็นใคร แต่แล้วก็ต้องยอมแพ้หลังตรวจสอบธนาคารไปถึงแห่ง ไรก็ตามที่ไถ่ตัวเรียนชียออกมาเป็นมืออาชีพและไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าตนเองเป็นใคร”

โคตริงเกอร์เงิบไปก่อนจะไอเสียงดังและหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดปาก

“จู่ๆเรียนชียก็ปรากฏตัวขึ้นที่ซอดเดน แองเกริน และบรูจจ์ ทันที

⁷ในเล่ม สายเลือดแห่งเอลที่มีการสะกดผิดเป็นไรนซ์

ที่สงครามยุติ” เขาพูดต่อหลังเจียบไปสักพัก ใช้ผ้าเช็ดปากแล้วก็ม้มองดูผ้าผืนนั้น “เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน อย่างน้อยก็พฤติกรรมของเขา และจำนวนเงินที่เขาไปรยไปทั่ว เพราะเจ้าสารเลวคนนี้ไม่พยายามจะปิดบังตัวตนด้วยซ้ำ เขายังคงใช้ชื่อ ‘เรียนซ์’ และในฐานะ ‘เรียนซ์’ เขาพยายามค้นหาคนกลุ่มหนึ่งอย่างจริงจัง พูดให้เจาะจงกว่านี้คือค้นหาหญิงสาวกลุ่มหนึ่ง เขาไปเยื่อนพวกนางไม้จากสมาพันธ์แอ่งเกร็นซึ่งคอยดูแลเด็กกำพร้าจากสงคราม มีคนพบศพของนางไม้ตนหนึ่งที่ป่าละแวกนั้น ในเวลาต่อมา ศพถูกหั่นเป็นชิ้นๆ มีร่องรอยของการทรมาน เรียนซ์ปรากฏตัวหลังจากนั้นในริเวอร์เดลล์—”

“ข้ารู้” เกรอลท์เอ่ยแทรก “ข้ารู้ว่าเขาทำอะไรกับครอบครัวชาวไรในริเวอร์เดลล์ และข้าต้องการข้อมูลมากกว่านี้สำหรับเงินสองร้อยห้าสิบเหรียญ จนถึงตอนนี้ข้อมูลใหม่เพียงอย่างเดียวที่ข้าได้รับคือเรื่องสำนักจอมเวทกับหน่วยสืบราชการลับเคเดน ข้ารู้เรื่องที่เหลืออยู่แล้ว ข้ารู้ว่าเรียนซ์เป็นนักศึกษาที่โดดเด่น ข้ารู้ว่าเขาเป็นคนชาติซัวจอมโอหังที่ไม่สนใจจะใช้นามแฝงด้วยซ้ำ ข้ายังรู้ด้วยว่าเขาทำงานให้ใครคนหนึ่งอยู่ แต่คนผู้นั้นคือใครกันล่ะ โคตริงเกอร์”

“อาจเป็นจอมเวทสักคน เพราะผู้ที่ไล่ตัวเขาออกมาจากคุกได้ดินเป็นจอมเวท เจ้าบอกข้าเองและแดนดีโลออนก็ยืนยันตามนั้นว่าเรียนซ์ใช้เวทมนตร์ได้ เวทมนตร์ของแท้ ไม่ใช่กลกระจอกที่ผู้ถูกขับออกจากสำนักใช้กัน แปลว่ามีคนหนุนหลังเขา มอบเครื่องรางให้เขา และอาจจะซุ่มฝึกเวทมนตร์ให้เขาด้วย ผู้ได้รับตำแหน่งจอมเวทอย่างเป็นทางการบางคนมีลูกศิษย์ลับหรือมีมือขวาเอาไว้ทำงานผิดกฎหมายหรืองานสกปรก พวกนักเวทมักจะเรียกขานคนเหล่านั้นว่า ‘สุนัขรับใช้’”

“หากเขาเป็นสุนัขรับใช้ของจอมเวทสักคน เรียนซ์คงใช้เวทอำพรางกาย แต่เขาไม่เปลี่ยนชื่อหรือใบหน้า แล้วยังไม่กำจัดรอยแผลไหม้ที่เยนเนเฟอร์มอบให้เขาด้วยซ้ำ”

“นั่นยังเป็นหลักฐานยืนยันว่าเขาไม่ปลอกคอ” โคตริงเกอร์โอ้โฮลกๆ แล้วใช้ผ้าเช็ดริมฝีปากอีกครั้ง “เพราะเวทอำพรางกายไม่ใช่การอำพราง

กายเลย มีแต่พวกมือสมัครเล่นที่ใช้เวทมนตร์พรรคนั้น หากว่าเรียนซ์ซ่อนตัวในกระถางหรือหน้ากาลลงตา มันจะเตือนกลไกตรวจจับเวทมนตร์ทั้งหมด และขณะนี้ก็มีกลไกแบบนี้ติดตั้งอยู่ทุกประตูเมือง นักเวทตรวจจับหน้ากาลลงตาได้ไม่เคยพลาด แม้จะมีคนซุ่มนุ่มนกันแน่นหนาที่สุด เรียนซ์ก็ยังจะดึงดูดความสนใจของพวกเขาราวกับมีเปลวไฟพุ่งออกมาจากหูและมีควันพุ่งออกมาจากกัน ดังนั้นข้าขออย่า เรียนซ์รับใช้จอมเวทบางคนอยู่ และทำเช่นนี้เพื่อไม่ให้หนักเวทคนอื่น ๆ พุ่งความสนใจมาที่เขา”

“บางคนพูดว่าเขาเป็นสายลับของนิลฟ์การ์ด”

“ข้ารู้ คนอย่างดิจัสตรา หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับแห่งเรดาเนียก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน ดิจัสตราไม่ค่อยพลาด เราจึงเดาได้ว่าครั้งนี้เขาคิดถูกอีกตามเคย แต่การที่เขาสืบหาเรื่องนี้ไม่ได้แปลว่าเขาจะสืบหาพบได้อีกไม่ได้ สุนัขรับใช้จอมเวทอาจเป็นสายลับของนิลฟ์การ์ดไปพร้อม ๆ กัน”

“เจ้ากำลังบอกว่าจอมเวทที่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นสายลับให้นิลฟ์การ์ดผ่านเรียนซ์นี้”

“ใช่ระ” โคตริงเกอร์โพลางจ้องผ้าเช็ดหน้าของตนขมึง “จอมเวทนะหรือเป็นสายลับให้นิลฟ์การ์ด เพื่ออะไรกัน เพื่อเงินหรือนำหัวเราะ เพราะหวังว่าจะมีอำนาจบาตรใหญ่ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเอเมียร์ผู้ชนะจริงหรือ ยิ่งน่าขัน เป็นที่รู้กันไปทั่วว่าเอเมียร์ วาร์ เอ็มไรส์ กดขี่นักเวทของเขา นักเวทในนิลฟ์การ์ดได้รับการปฏิบัติไม่ต่างจาก...อะไรดี คนเลี้ยงม้าละกัน และพวกเขาก็มีอำนาจพอ ๆ กับคนเลี้ยงม้าด้วย นักเวทหัวแข็งคนไหนจะเลือกต่อสู้เพื่อจักรพรรดิที่ปฏิบัติต่อเขาเหมือนคนเลี้ยงม้ากันเล่า ฟิลิปา ไอร์ฮาร์ท ผู้กำกับ บังคับ และสั่งการวิซิเมียร์แห่งเรดาเนียหรือซาบรีนา เกลวิสซิก ซึ่งขัดจังหวะสุนทรพจน์ของเฮนเซลท์แห่งเคเดนด้วยการทุบโต๊ะและสั่งให้พระราชยาเย็บฟั้งนั้นหรือ วิลเกอฟท์ซแห่งโรกเกวินที่บอกเดมาเวนด์แห่งเอเดิร์นว่าขณะนั้นไม่มีเวลาให้พระองค์นั้นหรือ”

“เข้าประเด็นเสียที โคตริงเกอร์ ที่พละมาทั้งหมดนี้เกี่ยวอะไรกับเรียนซ์กัน”

“พูดง่าย ๆ คือหน่วยสืบราชการลับของนิลฟ์การ์ดกำลังพยายาม

เข้าถึงตัวจอมเวทผู้หนึ่งด้วยการชักชวนให้สุ่นซิปใช้ทำงานให้พวกเขาเท่าที่ชั่วรู้ เรียนซ์จะไม่ปฏิเสธเงินของนิล์ฟการ์ดและจะทรยศนายของตนโดยไม่ลังเล”

“คราวนี้เป็นตาเจ้าบ้างที่พูดไร้สาระ แม้แต่นักเวทหัวแข็งก็รู้ตัวทันทีเมื่อถูกทรยศ และหากเรียนซ์ถูกจับได้ เขาได้ขึ้นตะแลงแกงเป็นแน่ถ้าเขาโชคดีนะ”

“เจ้าทำตัวเป็นเด็กไปได้ เกรอลท์ เจ้าจะไม่แขวนคอสายลับที่จับได้—แต่เอามาใช้ให้เป็นประโยชน์ ยัดข้อมูลผิดๆ ให้เขา พยายามทำให้เขาเป็นสายลับสองหน้า—”

“อย่าทำให้เด็กคนนี้เบือลิ โคตริงเกอร์ ข้าไม่สนใจงานสายลับหรือการเมืองอะไรทั้งนั้น เรียนซ์แทบจะหายใจรดต้นคอซ้ายอยู่แล้ว ข้าอยากรู้ว่าทำไมและใครเป็นคนสั่ง ดูเหมือนจะเป็นจอมเวทลึนชะ บอกมาว่าใคร”

“ข้ายังไม่รู้ แต่อีกไม่ช้าหรอก”

“อีกไม่ช้า” วิทเซอร์พึมพำ “ก็อาจจะสายเกินไปสำหรับข้า”

“ข้าไม่มีทางตัดความเป็นไปได้นั่นทิ้ง” โคตริงเกอร์พูดเสียงขริม “เจ้ากำลังตกที่นั่งลำบาก เกรอลท์ ดินะที่เจ้ามาหาข้าเพราะชั่ววิธีช่วยเหลืออันที่จริงข้าทำไปแล้วด้วย”

“จริงรี”

“จริงลี” นายความตอบพร้อมกับยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นแตะริมฝีปากก่อนไอ “จะบอกให้นะ สหายข้า นอกจากจอมเวทผู้นั้น และอาจจะพวกนิล์ฟการ์ด ยังมีผู้เล่นฝ่ายที่สามในเกมนี้ด้วย ฟังให้ดี หน่วยสืบราชการลับของราชาฟอลเทสท์มาหาข้า พวกเขามีปัญหา ราชาออกคำสั่งให้พวกเขาตามหาตัวองค์หญิงที่หายไปพระองค์หนึ่ง เมื่อการตามหาตัวนางไม่ใช่งานอย่างที่คิด สายลับเหล่านั้นจึงตัดสินใจเรียกใช้บริการของผู้เชี่ยวชาญในการแก้ปัญหายุ่งยากนี้ หลังอธิบายปัญหาให้ผู้เชี่ยวชาญฟัง พวกเขาได้บอกเป็นนัยว่าวิทเซอร์คนหนึ่งอาจรู้ดีเกี่ยวกับองค์หญิงที่หายไปผู้นี้ เขาอาจรู้ด้วยซ้ำว่านางอยู่ที่ไหน”

“แล้วผู้เชี่ยวชาญคนนั้นทำอย่างไร”

“ตอนแรกเขาแสดงความประหลาดใจ เขาประหลาดใจเป็นพิเศษว่าทำไมวิทเซอร์คนนั้นถึงไม่ถูกจับขังคุกใต้ดินเพื่อสอบสวนตามวิธีโบราณให้เขาคายทุกอย่างที่รู้ออกมา และคายกระทั่งสิ่งที่เขาไม่รู้แต่เป็นเรื่องขึ้นเพื่อเอาใจผู้สอบสวนด้วย สายลับตอบว่าพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น พวกเขาอธิบายว่าเผ่าพันธุ์วิทเซอร์มีระบบประสาทที่ประหลาดมาก พวกเขาบรรยายเสียเห็นภาพว่าหากทรมานเพียงนิดเดียว วิทเซอร์จะตายทันทีเพราะเส้นเลือดในสมองแตก ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้รับคำสั่งให้ออกเล่าวิทเซอร์ แต่งานนี้ก็ไม่ง่ายเช่นกัน ผู้เชี่ยวชาญเคยชมบรรดาสายลับว่าคิดถูกแล้ว และได้สั่งให้พวกเขารายงานกลับมาในอีกสองสัปดาห์”

“แล้วพวกเขาได้รายงานกลับมาไหม”

“ข้าขอตอบว่าพวกเขาทำเช่นนั้นนะ ผู้เชี่ยวชาญคนนั้นซึ่งถือว่าเจ้าเป็นลูกค้าของเขาแล้ว ได้แสดงหลักฐานเด็ดแก่เหล่าสายลับว่าวิทเซอร์นามเกรอลท์ไม่เคยและไม่มีทางเกี่ยวข้องกับบองค์หญิงที่หายไปเลย เพราะผู้เชี่ยวชาญคนนี้พบยานที่เห็นการตายขององค์หญิงซีริลลา หลานสาวของคาลานธะ ธิดาของราชินีพาเวตตา ซีริลลาเสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อนในค่ายผู้ลี้ภัยที่แองเกรินด้วยโรคคอติบ เด็กสาวทรมานแสนสาหัสก่อนตาย เจ้าไม่มีทางเชื่อแน่ แต่สายลับถึงขั้นนำตาลอขณะฟังคำบอกเล่าจากพยานของข้า”

“ข้าเองก็นำตาลอเช่นกัน เดว่าสายลับเทเมเรียเหล่านี้ไม่มีปัญญา – หรือก็ไม่ก็โง่ – ง่ายมากกว่าสองร้อยห้าสิบคราวน์สินะ”

“ถ้อยคำประชดประชันของเจ้าทำให้ข้าเจ็บ วิทเซอร์ ข้าช่วยเจ้าให้พ้นจากที่นั่นลำบาก แต่แทนที่จะขอบใจกัน เจ้ากลับทำร้ายจิตใจข้าเสียนี้”

“ข้าขอบใจและขอโทษด้วย ทำไมราชาฟอลเทสท์ถึงสั่งให้สายลับคันหาซิรี โคดริงเกอร์ พวกเขาได้รับคำสั่งให้ทำอะไรหากว่าเจอต่วนง”

“โถ เจ้าคนสมองช้า ก็ต้องสั่งหารนางนะสิ นางถือเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ซินทราซึ่งมีแผนการอื่นรออยู่อีกนะ”

“ไม่สมเหตุผลเลย โคดริงเกอร์ บัลลังก์ซินทราหมดไหม้เป็นถ้ำรูลีไปพร้อมกับตัวปราสาท เมือง และส่วนที่เหลือของดินแดนนั้นแล้ว

บัดนี้ที่นั่นมีนิลฟการ์ดเป็นผู้ปกครอง พลเทศกับราชาของค์อื่น ๆ เองก็รู้ แล้วซิริจะเป็นรัชทายาทของบัลลังก์ที่ไม่มีอยู่จริงได้อย่างไร”

“ตามมาสิ” โคตริงเกอร์กล่าวขณะลุกขึ้นยืน “มาหาคำตอบด้วยกัน ระหว่างนี้ข้าจะพิสูจน์ให้เห็นเองว่าเจ้าไวใจข้าได้...ว่าแต่ภาพวาดนั้นมีอะไร ให้เจ้าสนใจอะไรกันหนา”

“มันมีรูปหุ่นเสียจนน่าสงสัย รวากับภูคนกหัวขวานจิกมาสองสาม ฤตุกาลแล้ว” เกรอลท์ตอบพลางมองดูภาพวาดบุคคลในกรอบเหลี่ยมทอง ซึ่งแขวนอยู่บนผนังฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงานของทนายความ “แถมมันยังเป็น ภาพวาดของคนโง่ที่หาตัวจับยากเสียด้วย”

“นั่นบิดาผู้ล่วงลับของข้าเอง” โคตริงเกอร์ทำหน้าที่บึ้งเล็กน้อย “เป็นคนโง่ที่หาตัวจับยากจริงๆ ข้าแขวนภาพเขาไว้เบื้องหน้าเสมอเพื่อเป็น เครื่องเตือนใจนะ มาสิ วิทเซอร์”

ทั้งสองเดินออกไปตรงทางเดิน แมวตัวเดิมนอนอยู่กลางพรม เสียอุ้งเท้าหลังซึ่งเหยียดออกมาเป็นทิวพิสดาร มันโดดแผลวหายไป ใน ความมืดของทางเดินเมื่อเห็นวิทเซอร์

“ทำไมแมวไม่ชอบเจ้า เกรอลท์ ข้าคิดถูกไหมว่ามันเกี่ยวกับ--”

“ถูก” เขาพูดแทรก “มันเกี่ยว”

ฝ่าไม้มะฮอกกานีแผ่นหนึ่งเลื่อนเปิดออกโดยไร้เสียง เผยให้เห็น ทางเดินลับข้างใน โคตริงเกอร์เข้าไปก่อน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าไม้แผ่นนี้ ลงมนตราเอาไว้ มันเลื่อนปิดตามหลัง แต่ไม่ได้จุดพวกเขาเข้าสู่ความมืด แสงสว่างสาดส่องมาจากสุดทางเดินลับ

ห้องที่อยู่สุดทางเดินทั้งหนาวทั้งแห้ง มีกลิ่นอับชวนหายใจไม่ออก ของฝุ่นและเทียนลอยอยู่ในอากาศ

“เชิญพบกับหุ่นส่วนของข้า เกรอลท์”

“เพ็นน์หรือ” วิทเซอร์ยิ้ม “ล้อกันเล่นน่า”

“อ้าว แต่ข้าไม่ได้ล้อเล่น ยอมรับมาเถอะ เจ้าคิดว่าเพ็นน์ไม่มีตัวตน สิเนะ!”

“เปล่านะ”

เสียงเอี้ยดอาดดังลอดออกมาระหว่างตู้และชั้นวางหนังสือซึ่งสูงจรดเพดานโค้งต่ำ แล้วครู่ต่อมายานพาหนะหน้าตาประหลาดก็ปรากฏให้เห็นมันเป็นเก้าอี้พนักพิงหลังสูงแบบติดล้อ บนเก้าอี้มีชายร่างแคระแกร็นนั่งอยู่ศีรษะใหญ่โตตั้งบนไหล่แคบดูไม่สมประกอบ ขาทั้งสองข้างด้วนกุด

“ข้าขอแนะนำให้คุณรู้จักเจ็อบ เฟินน์” โคตริงเกอร์กล่าว “นักกฎหมายผู้ทรงคุณวุฒิ หุ่นส่วนและสหายร่วมงานของข้า ส่วนนี้คือแขกและลูกค้าของเรา—”

“-วิทเซอร์ผู้โด่งดัง เกรอลท์แห่งริเวีย” คนพิการตอบประโยคด้วยรอยยิ้ม “เดาได้ง่ายมาก ข้าติดตามเรื่องนี้มาหลายเดือนแล้ว ตามข้ามาสิ สุภาพบุรุษทั้งสอง”

พวกเขาเดินตามเก้าอี้ที่ส่งเสียงออดแอตเข้าไปในวงกตแห่งชั้นวางหนังสือ ส่วนชั้นวางหนังสือก็ส่งเสียงเอี้ยดอาดเพราะแบกรับน้ำหนักของสิ่งพิมพ์ที่แม้แต่หอสมุดมหาวิทยาลัยแห่งออกซ์เซนเฟิร์ตยังต้องภูมิใจหากมีในครอบครอง เกรอลท์ประเมินว่าตระกูลโคตริงเกอร์กับเฟินน์คงสะสมหนังสือเก่าแก่เหล่านี้กันมาหลายรุ่น เขาพอใจในวิธีพิสูจน์ความไว้วางใจนี้และยินดีที่ได้มีโอกาสพบเฟินน์เสียที อย่างไรก็ตามเขาแน่ใจว่าถึงเฟินน์จะมีตัวตนอยู่จริง แต่เฟินน์ก็เป็นเรื่องหลอกลวงด้วยเช่นกัน คนรักความสมบูรณ์แบบอย่างโคตริงเกอร์ใช้ชื่อเฟินน์เวลาไปต่างบ้านต่างเมือง ส่วนเฟินน์นักกฎหมายผู้ทรงคุณวุฒิบรณชนนั้นคงไม่เคยออกจากอาคารหลังนี้เลย

พื้นที่กลางห้องสว่างเป็นพิเศษ มีแท่นเตี้ยๆ ตั้งอยู่สำหรับให้รถเข็นเข้าไปได้ บนแท่นมีทั้งหนังสือที่วางทับกันกองโต ม้วนกระดาษกับหนังสือวูวกระดาษเป็นแผ่นๆ ขวดน้ำหมึก ปากกาขนนกกาหนึ่ง และเครื่องเขียนหน้าตาแปลกประหลาดอีกนับไม่ถ้วน แต่ก็ไม่ได้ดูประหลาดไปเสียทั้งหมด เกรอลท์รู้จักเข้าสำหรับหล่อตราประทับและเครื่องชุดซึ่งทำจากเพชรสำหรับเอาไว้ชุดตัวอักษรบนเอกสารทางการ กลางแท่นมีหน้าไม้ขนาดเล็กสำหรับยิงลูกไฟซ้ำๆ ข้างกันเป็นแว่นขยายขนาดมหึมาทำจากหินคริสตัลซึ่งโผล่ออกมาจากใต้ผ้ากำมะหยี่ แว่นขยายถือเป็นของหายากและมีราคาแพงอีกโซ

“ได้ความอะไรอีกไหม เฟินน์”

“ยังเลย” คนพิการพูดยิ้มๆ รอยยิ้มของเขาพิมพ์ใจและดูอบอุ่นเป็นมิตร “ข้าตัดรายชื่อนักเวทที่อาจเป็นนายจ้างของเรียนซ์จนเหลือยี่สิบแปดคน...”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ” โคดริงเกอร์รีบพูดชัดเจนขึ้น “ตอนนี้เราสนใจอย่างอื่นมากกว่า ช่วยไขความกระจ่างให้เกรอลท์หน่อยว่าทำไมสายลับจากสี่ราชอาณาจักรถึงได้ค้นหาล่องค้อนของชินทราที่หายตัวไปกันให้วุ่น”

“เด็กคนนั้นมีเลือดของราชินีคาลานเธโหลเวียนอยู่ในตัว” เฟินน์ตอบพร้อมกับทำหน้าประหลาดใจที่ต้องอธิบายสิ่งที่ชัดเจนเช่นนี้ “นางเป็นทายาทคนสุดท้ายของราชวงศ์ ชินทรามีความสำคัญทางยุทธศาสตร์และการเมืองเป็นอย่างยิ่ง รัชทายาทที่ยังไม่ตกอยู่ใต้อำนาจใครนั้นอาจสร้างความไม่สะดวก และอาจเป็นตัวอันตรายหากตกอยู่ในมือคนชั่ว ยกตัวอย่างเช่นพวกนิลล์ฟาร์ต”

“เท่าที่ข้าทำได้” เกรอลท์กล่าว “ชินทรามีกฎหมายห้ามไม่ให้สตรีขึ้นครองราชย์”

“นั่นเป็นความจริง” เฟินน์ยอมรับและยิ้มให้อีกครั้ง “ทว่าสตรีอาจกลายเป็นภรรยาหรือเป็นมารดาของรัชทายาทชายได้ สายลับของสี่อาณาจักรรู้ว่าเรียนซ์กำลังตามหาล่องค้อนด้วยความร้อนใจ และเชื่อว่าเป็นเพราะเหตุนั้น พวกเขาจึงตัดสินใจว่าจะต้องป้องกันไม่ให้ล่องค้อนกลายเป็นภรรยาหรือมารดาของใคร โดยใช้วิธีการที่ได้ผลที่สุด”

“แต่ล่องค้อนตายแล้ว” โคดริงเกอร์รีบพูดเมื่อเห็นเกรอลท์ใบหน้าเปลี่ยนสีหลังฟังคำพูดของคนแคระหน้ายิ้ม “สายลับรู้เรื่องนี้และได้ยกเลิกการตามล่าแล้ว”

“แค่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ” เกรอลท์เอ่ย พยายามสะกดอารมณ์และทำให้เสียงให้เป็นปกติ “เรื่องโกหกมักจะแดงขึ้นมากในภายหลัง ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ได้มีแค่สายลับหลวงที่ลงเล่นในเกมนี้ เจ้าพูดเองว่าพวกสายลับแคระรอยตามซิริเพื่อทำให้นักล่ากลุ่มอื่นๆ ลับสน แต่นักล่าคนอื่นๆ เหล่านั้นอาจไม่หวั่นไหวต่อข่าวลวง ข้าจ้างเจ้าให้หาทางรับรองความปลอดภัยของนาง

ดังนั้นเจ้ามิอะไรจะเสนออีกไหม”

“เราคิดออกอย่างหนึ่ง” เพ็นน์ชำเลื่องมองหุ่นส่วน แต่ไม่เห็นสายตาห้ามปราม “เราต้องการปล่อยข่าวออกไปอย่างเงียบๆ แต่กระจายเป็นวงกว้างว่าทั้งองค์หญิงซีริลลาและทายาทของนางไม่มีสิทธิ์ในบัลลังก์ซินทรา”

“ในซินทรา สายเลือดฝ่ายหญิงไม่มีสิทธิ์สืบทอดบัลลังก์” โคดริงเกอร์อธิบายขณะชมอาการโอเอไอไว้ “สายเลือดฝ่ายชายเท่านั้นที่มีสิทธิ์”

“ถูกต้อง” นักกฎหมายผู้ทรงคุณวุฒิยืนยัน “เกรอลท์พูดเองเมื่อครู่มันเป็นกฎหมายที่แยบยลที่แม้แต่นางมารร้ายกาลานเธอก็ไม่อาจลบล้างได้และใช่ว่านางไม่เคยพยายาม”

“นางพยายามยกเลิกกฎหมายนี้โดยการชักลอบุบาย” โคดริงเกอร์พูดอย่างมั่นใจพลางยกผ้าขึ้นมาสวมริมฝีปาก “กลอุบายที่ผิดกฎหมายเสียด้วย อธิบายสิ เพ็นน์”

“กาลานเธเป็นธิดาเพียงคนเดียวของราชาดาโกราดกับราชินีอาดาเลีย หลังบิดามารดานางสิ้นพระชนม์ นางก็ต่อต้านพวกขุนนางที่เห็นนางเป็นเพียงว่าที่ชายาของราชาองค์ใหม่

“นางต้องการมีอำนาจปกครองสูงสุด แต่เพื่อรักษาระบบนิยมประเพณีและดำรงไว้ซึ่งความเป็นปึกแผ่น นางยอมอภิเษกกับองค์ชายที่จะปกครองแผ่นดินร่วมกัน แต่มีความสำคัญเท่าหุ่นฟาง บรรดาสกุลเก่าแก่ไม่ยอม คาลานเธจึงมีทางเลือกแค่สามทาง ทำสงครามกลางเมือง สละอำนาจให้สกุลอื่น หรืออภิเษกกับโรกเนอร์ องค์ชายแห่งเอ็บบิง นางเลือกทางที่สาม ปกครองประเทศ...ร่วมกับโรกเนอร์ แต่แน่นอนว่านางไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจหรือถูกส่งไปอยู่กับผู้หญิงคนอื่นๆ นางคือนางสิงห์แห่งซินทรา แต่โรกเนอร์คือผู้ปกครองอย่างเป็นทางการ แม้จะไม่มีใครเรียกเขาว่า ‘ราชสีห์’ ก็ตาม”

“ดังนั้นคาลานเธ” โคดริงเกอร์รับช่วงต่อ “พยายามสุดชีวิตที่จะตั้งครมร์และให้กำเนิดบุตรชาย แต่ไม่ได้ผล นางคลอดบุตรสาว ซึ่งก็คือพาเวตตา และทั้ง สอง ครั้ง หลังจากนั้นก็ชัดเจนแล้วว่านางไม่สามารถมีลูกได้อีก แผนทั้งหมดของนางพังทลาย นี่แหละชะตาชีวิตของผู้หญิง

ความเย่อหยิ่งทะเยอทะยานของนางต้องพังเพราะมดลูกเย็นๆ”

เกอร์ลท์นินหัวน้ำ

“คำพูดคำจาของเจ้าต่ำทรามมาก โคตริงเกอร์”

“ข้ารู้ ความจริงก็ต่ำทรามเช่นกัน เพราะโรกเนอร์เริ่มค้นหาลูกหยิงวัยแรกแย้มที่มีสะโพกผาย ถ้าให้ตีต้องมาจากตระกูลลูกตกซึ่งสามารถพิสูจน์ย้อนกลับไปได้ถึงรุ่นทวดของทวด นั่นทำให้กาลานเธถึงกับอยู่ไม่เป็นสุข อาหารทุกจาน ไวน์ทุกแก้ว อาจหมายถึงความตาย การออกไปล่าสัตว์อาจจบลงด้วยเคราะห์ร้าย มีเหตุผลมากมายให้คิดได้ว่านางสิงห์แห่งชินทราซึ่งเป็นฝ่ายลงมือก่อน เพราะจู่ๆโรกเนอร์ก็เสียชีวิต ขณะนั้นโรคฝีดาษกำลังระบาดไปทั่วราชอาณาจักร การสวรรคตของราชาจึงไม่ทำให้ใครแปลกใจ”

“ข้าเริ่มเข้าใจแล้ว” วิทเซอร์กล่าวอย่างสงบ “ข่าวที่พวกเจ้าตั้งใจจะเผยแพร่ออกไปอย่างเงียบๆ และเป็นวงกว้างนั้น จะทำให้ซิริได้เชื่อว่าเป็นหลานของผู้วางยาพิษฆ่าสามิตนเองใช่หรือไม่”

“อย่าเพิ่งคิดเอาเองสิ เกรอท์ ว่าต่อเลย เฟินน์”

“กาลานเธรักษาชีวิตตัวเองเอาไว้” คนพิการพูดต่อด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม “แต่บัลลังก์ก็กลับอยู่ไกลเกินเอื้อมยิ่งกว่าเดิม เพราะเมื่อโรกเนอร์ตายแล้ว นางสิงห์พยายามยึดอำนาจเบ็ดเสร็จ ทว่าเหล่าขุนนางพากันต่อต้านการละเมิดกฎหมายและประเพณีอีกครั้ง ราชาควรนั่งบนบัลลังก์ของชินทราไม่ใช่ราชินี ทางแก้ปัญหาคัดเจนมาก ทันทีที่พาเวตตาเริ่มแตกเนื้อสาวนางจะต้องแต่งงานกับคู่ครองที่คู่ควรกับตำแหน่งราชาคนใหม่ ส่วนราชินีที่เป็นหมั้นนั้นไม่อาจสมรสใหม่ได้ นางสิงห์แห่งชินทราทำได้แค่หวังว่าตนจะได้เป็นพระราชชนนี ข้าร้ายไปกว่านั้นสามีสองนางพาเวตตาอาจกลายเป็นคนที่จะถอดอำนาจแย่งชิงได้อย่างสิ้นเชิง”

“ข้าขอพูดจาต่ำทรามอีกครั้ง” โคตริงเกอร์เตือน “กาลานเธถ่วงเวลาไม่ให้พาเวตตาแต่งงานเสียที นางทำลายพิธีสมรสครั้งแรกเมื่อเด็กสาวอายุสิบขวบ และครั้งที่สองเมื่อนางอายุสิบสาม เหล่าขุนนางเรียกร้องให้พาเวตตามีสามีเมื่ออายุสิบห้า กาลานเธจำใจเห็นด้วย แต่นางก็สมเจตนาที่วางไว้

ในตอนแรก พาเวตตาครองพรหมจรรย์นานเกินไปจนในที่สุดก็เกิดอาการคันคันยุกเสียนจนไปห้องกับคนจรจัดคนแรกที่ผ่านมา แถมยังเป็นอสุรต้องสาป มีเรื่องราวเหนือธรรมชาติอีกด้วย ทั้งคำทำนาย การใช้เวทมนตร์ คำสัญญา... บัญญัติแห่งความไม่คาดฝัน ข้าพุดถูกไหม เกรอลท์ เจ้าน่าจะจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น คาลานธะพาวิทเซอร์คนหนึ่งมาที่ชินทรา แล้ววิทเซอร์คนนั้นก็ก่อเรื่องโดยไม่รู้ว่ากำลังถูกชักใย เขาลบคำสาปให้อสุรเม่นจนอสุรเม่นได้แต่งงานกับพาเวตตา และเป็นการช่วยให้คาลานธะครองบัลลังก์ต่อแบบอ้อมๆ เพราะแม้คำสาปจะคลี่คลายแล้ว แต่การที่พาเวตตาแต่งงานกับสัตว์ประหลาดก็ยังเป็นเรื่องสะเทือนขวัญสำหรับเหล่าขุนนางอยู่ดี พวกเขาปลงใจยอมรับการอภิเษกระหว่างนางสิงห์กับโอล์ท ทัวร์เซ็ค เพราะเจ้าแห่งเกาสเกลลิเกอ์ก็ยังดีกว่าเม่นจรจัด คาลานธะจึงได้ปกครองประเทศต่อ โอล์ทก็เหมือนชาวเกาส์คนอื่นๆ ตรงที่ให้ความเคารพนางสิงห์แห่งชินทรามากเกินไปจนไม่กล้าต่อต้านนางในเรื่องอะไรเลย และหน้าที่ของกษัตริย์ก็ทำให้เขาเบื่อง่าย เขาจึงยกหน้าที่ปกครองทั้งหมดให้แก่นาง ส่วนคาลานธะนั้นก็บำรุงตนเองด้วยสารพัดหยูกยากับน้ำอมฤต และลากผู้เป็นสวามีขึ้นเตียงทั้งกลางวันกลางคืน นางอยากครองราชย์ไปจนวันสุดท้ายของชีวิต หากไม่ใช่ในฐานะพระราชนินี ก็ในฐานะแม่ของบุตรชายของนางเอง อย่างที่ข้าบอกไปนั่นแหละ ความทะเยอทะยานสูงมาก ทว่า—”

“เจ้าพุดไปแล้ว ไม่ต้องพุดซ้ำอีกหรอก”

“สายเกินไป ราชินีพาเวตตาผู้เป็นภรรยาของเม่นประหลาดสวมอาภรณ์หลวมโพรกดูน่าสงสัยยิ่งนัก แม้ในระหว่างพิธีอภิเษกสมรส คาลานธะล้มเลิกความตั้งใจเดิมและเปลี่ยนแผน หากปกครองผ่านบุตรชายตัวเองไม่ได้ ก็ปกครองผ่านบุตรชายของพาเวตตาแล้วกัน แต่นางดันคลอดบุตรสาว นี่มันคำสาปหรืออะไรก็ไม่ทราบ แต่ราชินีพาเวตตาดังมีลูกได้อีก ข้าหมายความว่าถ้าไม่เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน พาเวตตากับเม่นประหลาดเสียชีวิตในหายนะทางทะเลซึ่งหาอธิบายไม่ได้”

“เจ้าสื่อความนัยมากเกินไปหรือเปล่า โคตริงเกอร์”

“ข้าแค่พยายามอธิบายสถานการณ์เท่านั้น ไม่มีอะไรแอบแฝง

กาลานเรใจสลายหลังสูญเสียพาเวตตา แต่ก็ไม่นานนัก คราวนี้นางมีหลานสาวเป็นความหวังสุดท้าย บุตรสาวของพาเวตตา ชิริลลา ชิริเป็นนางมารน้อยกลับชาติมาเกิด ส่งเสียงคำรามไปทั่วมหาราชวัง เป็นดั่งแก้วตาดวงใจในสายตาคนบางกลุ่ม โดยเฉพาะพวกผู้เฒ่าผู้แก่ เพราะนางเหมือนกาลานเรสมัยยังเด็ก ทว่าในสายตาคนอื่นๆ นั้น...นางเป็นปีศาจจำแลงเป็นลูกสาวของอสูรเม่น เป็นเด็กที่วิเศษลึกลับคนอ้างสิทธิ์เป็นเจ้าของที่นี่ก็มาถึงส่วนสำคัญของเรื่องแล้ว หลานรักของกาลานเรถูกลี้นดูให้เติบโตขึ้นเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ ได้รับการปฏิบัติแทบจะเหมือนกับตัวตายตัวแทน ลูกสิงห์ผู้มีสายเลือดของนางสิงห์ แต่บัดนี้ผู้มีมืองว่านางหมดสิทธิ์ในบัลลังก์ ถือกำเนิดขึ้นมาอย่างผิดประเวณี การอภิเษกของพาเวตตาถือว่าไม่เหมาะสม เด็กคนนี้มีเลือดผสมระหว่างราชวงศ์ผู้สูงส่งกับคนชั้นต่ำ ไม่มีหัวนอนปลายเท้า”

“เจ้าเล่ห์นัก โคดริงเกอร์ แต่เรื่องราวหาใช่เช่นนั้นไม่ บิดาของชิริไม่ใช่คนชั้นต่ำเลย เขาเป็นองค์ชาย”

“พูดอะไรของเจ้า ข้าไม่เห็นรู้มาก่อน องค์ชายจากอาณาจักรไคโนรี”

“จากอาณาจักรทางใต้สักแห่ง...จากแม็คท์...มั้งนะ ใช่แล้วละจากแม็คท์”

“น่าสนใจ” โคดริงเกอร์พิมพ์ “แม็คท์ตกเป็นเมืองขึ้นของนิล์ฟการ์ดมานานแล้ว เป็นส่วนหนึ่งของเขตการปกครองเมทินา”

“แต่มันก็เป็นราชอาณาจักร” เฟินน์เอ่ยแทรก “มีกษัตริย์ปกครอง”

“เอเมียร์ วาร์ เอ็มไรส์ ปกครองที่นั่น” โคดริงเกอร์โต้กลับทันควัน

“ใครก็ตามที่หนึ่งอยู่บนบัลลังก์ เขาอยู่ใต้อำนาจและคำสั่งของเอเมียร์ ไคโนรีก็เคยเรื่องนี้แล้ว มาสืบหากันเถอะว่าเอเมียร์แต่งตั้งใครเป็นกษัตริย์ขึ้นก็ไม่ออกเลย”

“ได้เดี๋ยวนี้” ชายพิการผลักล้อรถเข็นของเขาเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดไปยังทิศทางของชั้นวางหนังสือ เขาหยิบม้วนเอกสารลงมามากมายและเริ่มกวาดตามอง ม้วนไหนอ่านเสร็จแล้วก็ทิ้งลงบนพื้น “ฮืม...นี่ไงละราชอาณาจักรแม็คท์ สัญลักษณ์ประจำราชอาณาจักรแบ่งเป็นตารางสี่ช่อง

สีฟ้าเข้มกับสีแดงสลับกัน ช่องหนึ่งกับสีมีรูปปลาเกล็ดเงินสองตัว ช่องสองกับสามเป็นรูปมงกุฎแบบเดียว--”

“ข้างหัวตราประจำราชอาณาจักรเถอะ เฟ็นน์ กษัตริย์ละ กษัตริย์เป็นใคร”

“โฮเอตผู้ทรงธรรม เลือกขึ้นมาจากการเลือกตั้ง...”

“โดยเอเมียร์แห่งนिल्ฟการ์ด” โคดริงเกอร์ยืนยันเสียงเย็น

“...เมื่อเก้าปีก่อน”

“ไม่ใช่คนนี้” ทนายความกล่าวพร้อมกับนับนิ้วโดยเร็ว “คนนี้ไม่เกี่ยว กษัตริย์ก่อนหน้าเขาเป็นใคร”

“รอสักครู่นี้ไงละ อาเคอสปาร์ค สวรรคต--”

“สวรรคตด้วยโรคปอดอักเสบเฉียบพลัน ปอดของเขาถูกแทงด้วยกริชของมือสังหารเอเมียร์หรือไม่ก็โฮเอตผู้ทรงธรรม” โคดริงเกอร์อวดความรู้รอบรู้อีกครั้ง “เกรอลท์ คุณซื้ออาเคอสปาร์คบ้างไหม เขาใช้พ่อของอสูรเม่นหรือเปล่า”

“ใช่” วิทเซอร์ตอบหลังจากนั่งคิดไปสักพัก “อาเคอสปาร์ค ข้าจำได้แล้วว่าดูนี่เรียกพ่อเขาอย่างนั้น”

“ดูนี่รี”

“ชื่อเขาไงละ เขาเคยเป็นองค์ชาย บุตรชายของอาเคอสปาร์ค--”

“ไม่ใช่” เฟ็นน์พูดแทรกโดยที่สายตายังจ้องอยู่ที่ม้วนเอกสาร “มีการบันทึกเอาไว้หมด บุตรชายที่ถูกต้องตามกฎหมายได้แก่ ออร์มกอร์ม ทอร์ม ฮอร์ม และกอนซาเลซ บุตรสาวที่ถูกต้องตามกฎหมายได้แก่ อาเลีย วาเลีย นินา พอลลีนา มัลวินา และอาร์เจนตินา...”

“ข้าขอถอนคำพูดที่พูดให้ร้ายเกี่ยวกับนिल्ฟการ์ดและโฮเอตผู้ทรงธรรม” โคดริงเกอร์ประกาศเสียงขรึม “อาเคอสปาร์คไม่ได้ถูกฆาตกรรม แต่หมดแรงตายคาเตียงต่างหาก ข้าเดาว่าเขามีบุตรนอกสมรสด้วยใช่ไหม เฟ็นน์”

“ถูกต้อง หลายคนเสียด้วย แต่ข้าไม่เห็นชื่อดูนี่ในนั้นะ”

“ข้าก็ไม่คิดว่าเจ้าจะเห็นชื่อเขาหรอก เกรอลท์ อสูรเม่นของเจ้าไม่ใช่

องค์ชาย ถึงกษัตริย์บ้านนอกอย่างอาเคอสปาร์ก็จะแอบรับรองเขาเป็นบุตร
เขาก็ไม่มีสิทธิ์ได้ชื่อว่าเป็นองค์ชาย นอกจากนิลฟ์การ์ดจะไม่รับรองแล้ว
เขายังต้องต่อแถวจากบรรดาบุตรที่ถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งออร์ม กอร์ม
กอนซาเลซ อิกยาวเหยียด ไหนจะทายาทของพวกนี้อีกไม่รู้เท่าไร
จากมุมมองทางกฎหมายแล้ว พาเวตตาสมรสกับคนชั้นต่ำ”

“และสิริซึ่งเกิดจากคนชั้นต่ำ ก็ถือว่าหมดสิทธิ์ในบัลลังก์นั่น”

“ถูกแพง”

เพื่อนแฝกล้อรถเข็นของเขาตั้งיעידואดขึ้นไปหาแท่น

“นี่เป็นข้อโต้แย้งเท่านั้น” เขากล่าวพร้อมกับเงยศีรษะใหญ่โตขึ้น
“เป็นข้อโต้แย้งล้วนๆ อย่าลืมนะ เกรอลท์ เราไม่ได้ต่อสู้เพื่ออ้างสิทธิ์
ในมงกุฏขององค์หญิงซิลลาหรือพรากมังกูไปจากนาง เราแพร่ข่าวลือนี้
ออกไปเพราะหมายใจว่าเด็กคนนี้จะถูกใช้เป็นเครื่องมือในการยึดชินทรา
ไม่ได้ หากมีใครพยายามทำเช่นนั้น จะมีคนแย้งและตั้งคำถามได้ง่ายๆ
เด็กคนนี้จะไม่เป็นตัวหมากล้ำคัญในเกมการเมืองอีกต่อไป นางจะเป็นแค่
เบี้ยตัวเล็กๆ แล้วจากนั้น...”

“พวกเขาจะไว้ชีวิตนาง” โคดริงเกอร์พูดต่ออย่างปราศจากความรู้สึก
“ข้อโต้แย้งของเจ้ามีน้ำหนักแค่ไหน” เกรอลท์ถาม “จากมุมมอง
อย่างเป็นทางการ”

เพื่อนมองโคดริงเกอร์ จากนั้นก็มองเกรอลท์

“ไม่มีน้ำหนักเท่าไร” เขายอมรับ “ซิลล่ายังคงมีสายเลือดของ
คาลานธะ ถึงแม้จะจางลงไปบ้างแล้วก็ตาม ในดินแดนทั่วไปนางอาจจะถูก
ถอดออกจากบัลลังก์ แต่ไม่ใช่สถานการณ์ปกติ สายเลือดของนางสิงห์
มีความสำคัญทางการเมือง...”

“สายเลือด...” เกรอลท์เอ่ยพลางปาดเหงื่อที่หน้าผาก “ทายาทแห่ง
สายเลือดโบราณ หมายความว่าอะไร โคดริงเกอร์”

“เข้าใจ เข้าใจ เคยมีใครใช้คำนี้เรียกซิลลาอย่างนั้น”

“ใช่”

“ใครกัน”

“ไม่ต้องสนหรือว่าใคร มันหมายความว่าอะไร”

“ลูเน็ด เอบ เฮน อิคอร์” เฟินน์โพล่งขึ้นพร้อมกับผลักรถเข็นออกมาจากแท่น “มันไม่ได้แปลว่า ทายาทตรงๆ หรือก แต่เป็น บุตรีแห่งสายเลือดโบราณต่างหาก อิม...สายเลือดโบราณ...ข้าเคยได้ยินคำนี้ซ้ำจำไม่ได้แน่ชัด...คิดว่าน่าจะเกี่ยวกับคำทำนายของเอลฟ์ คำทำนายของอิธลินบ้างฉบับ โดยเฉพาะฉบับเก่าๆ ดูเหมือนจะพูดถึงสายเลือดโบราณแห่งเอลฟ์ หรือ แอน เฮน อิคอร์ แต่เราไม่มีคำทำนายฉบับเต็ม คงต้องไปขอจากพวกเอลฟ์--”

“พอที” โคตริงเกอร์ตัดบทอย่างเย็นชา “ทีละเรื่องสิ เฟินน์ จะทีเหลือก็ต้องทีทีละท่อน พูดถึงคำทำนายหรือปริศนาเป็นเรื่องๆ ไป วันนี้พอเท่านี้ก่อน ขอบใจมาก ข้าลาละ เจ้าทำงานได้ดี เกรอลท์ เรากลับไปที่สำนักงานกันเถอะ”

“น้อยไปใช่ไหม” วิทเซอร์ถามเพื่อความชัดเจน เมื่อทั้งสองกลับมา นั่งลงบนเก้าอี้แล้วโดยที่ทนายความนั่งอีกฝั่งของโต๊ะและหันหน้าเข้าหาเขา “คำจ้งน้อยไปใช่ไหม”

โคตริงเกอร์หยิบโลหะรูปดาวขึ้นจากโต๊ะแล้วใช้นิ้วพลิกไปพลิกมาอยู่หลายรอบ

“ใช่แล้ว เกรอลท์ การชุดคู้คำทำนายของเอลฟ์เป็นเรื่องอดทน-ระอาใจราวกับตกนรกสำหรับข้า เสียทั้งเวลาและทรัพยากร ไหนจะต้องค้นหาผู้ติดต่อในหมู่เอลฟ์ในเมื่อไม่มีใครอื่นที่อ่านภาษาของพวกเขาออกอีก ต้นฉบับซึ่งเขียนด้วยลายมือส่วนใหญ่เป็นสัญลักษณ์ซับซ้อน เป็นปริศนาตัวอักษร บางครั้งก็เป็นที่สับสนเสียด้วยซ้ำ กล่าวง่ายๆ คือภาษาโบราณนั้นคลุมเครือ เมื่อเขียนลงกระดาษอาจจะตีความได้ถึงสิบความหมาย พวกเอลฟ์ไม่เคยเต็มใจช่วยมนุษย์ที่อยากเข้าใจคำทำนายของพวกเขา ยิ่งตอนนี้สงครามกับพวกสกอยาเทลกำลังคุหนกในป่า มีการสังหารหมู่เกิดขึ้นมากมาย มันอันตรายที่จะติดต่อพวกเขา อันตรายเป็นสองเท่า เพราะพวกเอลฟ์อาจเข้าใจว่าเรามาปลุกปั่น ส่วนมนุษย์อาจกล่าวหาว่าเราทรยศ...”

“เท่าไร โคตริงเกอร์”

ทนายความรีบไปชั่วขณะ แต่มียังเล่นโลหะรูปดาวนั้นอยู่

“ร้อยละสิบ” เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด

“ร้อยละสิบของอะไร”

“อย่ามาพูดเล่นกับข้า วิทเซอร์ เรื่องนี้เริ่มร้ายแรงขึ้นทุกที แล้วก็ซักจะคลุมเครือมากขึ้นว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ และในเมื่อไม่มีใครรู้ว่าเป็นเรื่องอะไร มันก็ต้องเป็นเรื่องเงินอย่างแน่นอน ซึ่งในกรณีนี้ข้ายินดีรับค่าจ้างเป็นส่วนแบ่งร้อยละมากกว่าค่าจ้างปกติ ข้าขอร้อยละสิบของสิ่งที่เจ้าจะได้ หักยอดเงินที่จ่ายมาแล้ว เราร่างสัญญากันเลยทีเดียว”

“ไม่ ข้าไม่อยากให้เจ้าขาดทุน ร้อยละสิบของศูนย์เท่ากับศูนย์ โคตริงเกอร์ สหายรัก ข้าจะไม่ได้อะไรจากงานนี้เลย”

“ขออย่า อย่ามาพูดเล่นกับข้า ข้าไม่เชื่อหรือกว่าเจ้าทำโดยไม่หวังผลกำไร ข้าไม่เชื่อ เบื้องหลังเรื่องนี้ มันไม่ได้มี...”

“ข้าไม่สนว่าเจ้าเชื่ออะไร เราจะไม่ร่างสัญญาหรือแบ่งส่วนปันส่วนอะไรกันทั้งนั้น บอกมาว่าเจ้าคิดเท่าไรสำหรับการรวบรวมข้อมูล”

“ถ้าเป็นคนอื่นข้าคงตะเพิดไปแล้ว” โคตริงเกอร์พูดไปด้วยไอโซลกๆ ไปด้วย “แต่ความมีคุณธรรมและความซื่อสัตย์โดยไม่หวังผลตอบแทนก็เหมาะกับเจ้าดี วิทเซอร์ผู้หลงยุคของข้า เจ้าเป็นคนเยี่ยงนี้ ความคิดช่างเซยเหลือเกินที่จะยอมตายเปล่าเพื่อให้คนสรรเสริญและสมเพช...”

“อย่าพูดให้เสียเวลาดีกว่า เท่าไร โคตริงเกอร์”

“จ่ายมาเท่าเดิม รวมเป็นห้าร้อย”

“เสียใจด้วย” เกรออลท์ส่ายหน้า “ข้าไม่มีปัญญาจ่ายราคขนาดนั้น อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้”

“ข้าขออ้าข้อเสนอดีตั้งแต่แรกที่เราทำความรู้จักกัน” ทนายความกล่าวซ้ำๆ โดยที่ยังเล่นกับโลหะรูปดาว “มาทำงานให้ข้าสิ แล้วเจ้าจะได้ตามที่ขอ เจ้าจะมีเงินจ่ายค่าข้อมูลและอภิสิทธิ์อื่นๆ”

“ไม่ละ โคตริงเกอร์”

“ทำไมล่ะ”

“เจ้าไม่มีทางเข้าใจ”

“คราวนี้เจ้าไม่เพียงทำร้ายจิตใจข้า แต่ยังทำร้ายศักดิ์ศรีในอาชีพของข้าอีกด้วย ข้าชื่นชมตัวเองเพราะเชื่อว่าข้าเข้าใจทุกอย่าง การเป็นคนเลวสุดขีดคือพื้นฐานของอาชีพเรา แต่เจ้ากลับยืนยันกรานที่จะคงวิถีโบราณคร่ำครึมากกว่าวิถีสมัยใหม่เสียอย่างนั้น”

วิทเซอร์ยิ้ม

“ถูกแพง”

โคตริงเกอร์โอโซลกๆ อีกครั้ง เขาใช้ผ้าเช็ดปาก แล้วเหลือบตาลงมองบนผ้า จากนั้นก็เหลือบตาสีเหลืองอมเขียวขึ้นมา

“เจ้าได้ดูรายชื่อจอมเวททั้งชายหญิงบนแท่นวางหนังสืออย่างเต็มตาหรือยัง รายชื่อของคนที่น่าจะเป็นผู้ว่าจ้างของเรียนซ์นะ”

“ดูแล้ว”

“ข้าจะไม่ให้รายชื่อเจ้าไปจนกว่าข้าจะตรวจสอบดีแล้ว อย่าเพิ่งเชื่อในสิ่งที่เห็นล่ะ แดนดีไลออนบอกว่าฟิลิปา ไอล์ฮาร์ท อาจจะรู้ว่าใครบงการเรียนซ์อยู่ ทว่านางไม่ยอมบอกเจ้า ฟิลิปาจะไม่ปกป้องตาเผ่าคนไหนหรอก คนที่บงการไอ้สารเลวนั้นต้องเป็นคนในตำแหน่งสำคัญแน่ๆ”

วิทเซอร์ไม่เอ่ยอะไร

“ระวังตัวให้ดี เกรอลท์ เจ้ากำลังตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง มีคนเล่นเกมกับเจ้าอยู่ คนที่เดาทางเจ้าถูกหมด หากไม่ได้กำลังชักใยเจ้าอยู่ อย่าหยิ่งและอหังการเกินไป ใครที่เล่นกับเจ้าอยู่นั้นไม่ใช่สตรีทหรือมนุษย์หมาป่า ไม่ใช่พี่น้องมิเคเล็ต ไม่ใช่เรียนซ์ด้วยซ้ำ ทายาทแห่งสายเลือดโบราณ ให้ตายสิ อย่างกับว่าบัลลังก์แห่งชินทรา เหล่าจอมเวท พวกกษัตริย์ และนั้ลฟการ์ดยังไม่วุ่นวายมากพอ ตอนนี้ดันมีเอลฟ์มาเกี่ยวพันอีกด้วย เลิกเล่นเกมนี้เถอะ วิทเซอร์ เอาตัวเองออกมาซะ ทำลายแผนการของพวกเขาด้วยการทำในสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิด ตัดพันธะบ้าๆ นั้นซะ อย่าให้ตัวเองมีความเชื่อมโยงกับซิลลา ปล่อยนางให้เป็นธุระของเยนเนเฟอร์ กลับไปอยู่เงียบๆ ที่แคว้นมอเร็น กบดานอยู่ในภูเขาลึก แล้วข้าจะสืบหาข้อมูลคำจารึกของเอลฟ์ไปเรื่อยๆ อย่างใจเย็นและละเอียดถี่ถ้วน เมื่อข้าได้ข้อมูล

เกี่ยวกับทายาทแห่งสายเลือดโบราณ เมื่อข้ารู้ชื่อของจอมเวทที่เกี่ยวข้อง เจ้าค่อยรวบรวมเงินมาแลก”

“ข้ารอไม่ได้ เด็กสาวคนนั้นกำลังอยู่ในอันตราย”

“ก็จริง แต่ข้ารู้ว่ามีคนมองเจ้าว่าเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงตัวนาง เป็นอุปสรรคที่ต้องกำจัดทิ้งอย่างโหดเหี้ยม ดังนั้นเจ้าเองก็ตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน พวกเขาจะตามล่านางหลังจากที่ฆ่าเจ้าได้แล้ว”

“หรือหลังจากที่ข้าออกจากเกม ถอนตัวไปมุดหัวอยู่ในแคร่มอเรห์น ข้าจ่ายเจ้ามากเกินไปสำหรับคำแนะนำชนิดนี้ โคดริงเกอร์”

นายความใช้นิ้วพลิกโลหะรูปดาวไปมา

“ข้ายังอยู่พักหนึ่งสำหรับเงินที่เจ้าจ่ายข้าในวันนี้ วิทเซอร์” เขาพูดโดยพยายามกลั่นไอ “ข้าพิจารณาถี่ถ้วนแล้วสำหรับคำแนะนำที่ให้ไป ไปซ่อนตัวที่แคร่มอเรห์นซะ หายตัวไป แล้วพวกคนที่ตามหาตัวซีริลลา จะได้ตัวนาง”

เกอร์ลท์ยิ้มเหี้ยมเหี้ยว่า โคดริงเกอร์ไม่ได้ฟังะหนิ “ข้ารู้ว่าคุณกำลังพูดอะไรอยู่” เขากล่าวโดยไม่สะทกสะท้านต่อสีหน้าหรือรอยยิ้มนั้น “ศัตรูจะเจอซีริลของเจ้าและทำสิ่งที่พวกเขาจะทำ ในระหว่างนั้นทั้งเจ้ากับนางจะปลอดภัย”

“หมายความว่ายังไง อธิบายมาโดยเร็ว”

“ข้าเจอเด็กสาวคนหนึ่ง มาจากตระกูลขุนนางในซินทรา เป็นเด็กกำพร้าจากสงคราม เคยอาศัยตามค่ายผู้ลี้ภัยต่างๆ แต่ตอนนี้คนขายผ้าในเมืองบรจจร์รับนางมาอยู่ด้วย นางช่วยวัดและตัดผ้าเป็นผืนๆ นางไม่มีอะไรพิเศษนอกจากสิ่งเดียว นั่นคือหน้าที่ละม้ายคล้ายคลึงลูกสิงห์แห่งซินทรา...อยากเห็นหน้าไหมล่ะ”

“ไม่ โคดริงเกอร์ ไม่ ข้าไม่อยาก และข้าจะไม่ยอมให้เจ้าใช้ทางออกแบบนี้ด้วย”

“เกอร์ลท์” นายความเอ่ยพร้อมกับหลับตาลง “เป็นอะไรนักหนา ถ้าเจ้าอยากช่วยชีวิตซีริล...ข้าว่าเจ้าจะปรามาสเรื่องพรรคนั้นไม่ได้ ไม่สิ พูดอย่างนี้ไม่ถูก เจ้าจะหลีกเลี่ยงการปรามาสไม่ได้ ยุคสมัยแห่งการ

ปรามาสกำลังใกล้เข้ามาแล้ว วิทเซอร์ สหายข้า ช่วงเวลาแห่งการปรามาสอย่างหาที่สุดไม่ได้ เจ้าต้องปรับตัว สิ่งที่เขาเสนอนั้นเป็นเพียงทางออกง่ายๆ คนหนึ่งต้องตายเพื่อให้อีกคนอยู่รอด คนที่เจ้ารักจะรอด ส่วนเด็กสาวที่เจ้าไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าจะตาย--”

“แล้วข้าซึ่งใครได้ล่ะ” วิทเซอร์ขัดขึ้น “เพื่อสิ่งที่ข้ารัก ข้าต้องชิงชิงตัวเองนี้หรือไม่ โคตริงเกอร์ อยู่อยู่กับนางเลย ให้นางวัดผ้าไปเถอะ ทำลายภาพเขียนของนางซะ เผามันทิ้ง แล้วหาอย่างอื่นในราคาสองร้อยห้าสิบครวานที่เจ้าโยนลงลิ้นชักมาทดแทน ข้าอุตส่าห์หามาด้วยความลำบาก ข้าต้องการข้อมูล เยนเนเฟอร์กับซีรียออกจากเอลแลนเดอร์ไปแล้ว ข้าแน่ใจว่าเจ้ารู้เรื่องนี้ ข้าแน่ใจว่าเจ้ารู้ว่าพวกนางกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหน และข้าแน่ใจว่าเจ้ารู้ว่าใครกันที่ตามล่าพวกนาง”

โคตริงเกอร์เคาะนิ้วบนโต๊ะแล้วก็ไอ

“ต่อให้เตือนอย่างไร หม่าปาก็ยังออกล่าอยู่วันยังค่ำ” เขากล่าว “มันไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกตามล่า และมันพุ่งเข้าหาปลาอันโอชะที่พรานตัวจริงแขวนล่อไว้”

“ข้าชกน้าเบือ เข้าประเด็นเสียที”

“ตามใจเจ้า เดาไม่ยากหรอกว่าเยนเนเฟอร์กำลังชี้มาไปเข้าร่วมการประชุมของผู้วิเศษซึ่งมีการเรียกประชุมตั้งแต่ต้นเดือนกรกฎาคมในการ์สแตงบนเกาะธาเนดต์ นางฉลาดที่เคลื่อนที่ไปเรื่อยๆ และไม่ใช้เวทมนตร์ จึงเป็นการยากที่จะระบุพิกัดของนาง สัปดาห์ก่อนนางยังอยู่ที่เอลแลนเดอร์ ข้าคำนวณว่านางจะไปถึงกอร์เวเลินภายในสามหรือสี่วันนี้ จากที่นั่นธาเนดต์ก็อยู่อีกไม่กี่ไกลแล้ว ระหว่างทางไปกอร์เวเลิน นางต้องชี้มาผ่านหมู่บ้านแองเคอร์ หากเจ้าออกเดินทางตอนนี้ เจ้าอาจจะทันพวกที่ไล่ตามนางอยู่ เพราะมันกำลังไล่ตามนางอยู่”

“พวกเขาคงไม่ใช่” เกรอลท์ยิ้มแฉะ “สายลับหลวงหรือไม่ใช่ไหม”

“ไม่ใช่” หนายความตอบขณะมองโลหะรูปดาวที่เขากำลังเล่นอยู่ “ไม่ใช่สายลับ ไม่ใช่เรียนซ์ที่ฉลาดกว่าเจ้าด้วย เพราะหลังจากมีเรื่องกับพี่น้องมิเคเลต เขาก็มุดลงรูที่ไหนสักแห่งและกบดานเงียบๆ อันธพาล

รับจ้างสามคนกำลังตามล่าเยนเนเฟอร์อยู่”

“ข้าเดาว่าเจ้ารู้จักพวกเขาสินะ”

“ข้ารู้จักทุกคนนั่นแหละ เพราะอย่างนี้ข้าจึงขอแนะนำว่าอย่าไปยุ่งกับพวกเขา อย่ามุ่งหน้าไปแอ่งเคอร์ ข้าจะใช้คนรู้จักและเส้นสายทั้งหมดที่ข้ามี ข้าจะพยายามติดสินบนอันธพาลเหล่านั้นและเขียนสัญญาขึ้นใหม่ พุดอีกอย่างคือ ข้าจะจ้างให้พวกเขาเล่าเรียนชัแทน หากสำเร็จ...”

เขาหยุดพูดกะทันหันแล้วเหวี่ยงแขนสุดกำลัง โลหะรูปดาวหมุนแหวกอากาศไปปักภาพเขียนดังฉีก กลางหน้าผากของโคดริงเกอร์ผู้พ่อดิบพอดิ มันฉีกทะลุภาพเขียนและฝังเข้าไปในผนังจนเกือบครึ่ง

“ไม่เลวใช่ไหมล่ะ” ทนายความยิ้ม “มันเรียกว่าดาวกระจาย เป็นสิ่งประดิษฐ์ของต่างชาติ ข้าฝึกมาหนึ่งเดือนแล้ว เดียวนี้ไม่พลาดเลย มันอาจจะมียุทธวิธีเข้าสักวัน ดาวเล็กๆ นี่แม่นยำและอันตรายถึงชีวิตในระยะสามสิบฟุต อาจซ่อนในแขนเสื้อหรือเหน็บไว้หลังแถบผ้ารัดหมวกก็ได้ ดาวกระจายเป็นอาวุธที่หน่วยราชการลับของนิลฟ์การ์ดใช้มาหนึ่งปีแล้วอย่าๆ ถ้าเรียนชัเป็นสายลับให้นิลฟ์การ์ด มันคงตลกดีถ้าพวกนั้นเจอเขาในสภาพโดนดาวกระจายปักขมับ...เจ้าคิดอย่างไรล่ะ”

“ไม่คิดอย่างไร นั่นเรื่องของเจ้า เงินสองร้อยห้าสิบคราวน์นอนอยู่ในลิ้นชักเจ้าแล้ว”

“แน่นอน” โคดริงเกอร์พยักหน้า “ข้าจะถือว่าเจ้าให้ข้าทำได้ตามอิสระแล้วกัน มาสบงนึ่งกันสักครู่เถอะ เกรอลท์ เรามาให้เกียรติแก่ความตายที่กำลังจะเกิดขึ้นกับเรียนชัด้วยการสบงนึ่งสักหนึ่งนาทีก่อน ชมวดคิวทำไมล่ะ เจ้าไม่เคารพเดชะนภาพของความตายงั้นหรือ”

“ข้าเคารพ เคารพมากเกินกว่าจะฟังถ้อยคำล้อเลียนความตายของคนโง่ เจ้าเคยคิดถึงความตายของตัวเองไหม โคดริงเกอร์”

ทนายความโอบอ้อมอย่างรุนแรงแล้วมองผ้าเช็ดปากตรงหน้าเขาอยู่นาน จากนั้นก็เหลือบตาขึ้น

“แน่นอน” เขาตอบเงิบๆ “เคยสิ หมกมุ่นมากเสียด้วย แต่ความคิดของข้าไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า วิทเซอร์ เจ้าจะเดินทางไปแอ่งเคอร์ไหม”

“ข้าจะไป”

“ราร์ฟ บลันเดน ฉายาศาสตราจารย์, เฮโม คานทอร์ และยาซาน้อย
ชื่อเหล่านี้มีความหมายอะไรต่อเจ้าไหม”

“ไม่”

“ทั้งสามชำนาญการใช้ดาบ เก่งกว่าพี่น้องมิเคเลตเสียอีก ดังนั้น
ข้าขอแนะนำให้อาวุธระยะไกลที่วางใจได้มากกว่า ยกตัวอย่างเช่น
ดาวกระจายของนัรล์ฟการ์ด ข้าจะแบ่งขายให้ถ้าเจ้าต้องการ ข้ามีอยู่เยอะ
ทีเดียว”

“ไม่ละ ขอบคุณ มันใช้งานจริงไม่ได้ เสียงมันดังเกินไปตอน
แหวกอากาศ”

“เสียงของมันมีผลต่อจิตใจ มันทำให้เหยื่อยืนจ้องด้วยความกลัว”

“ก็คงนั้น แต่ก็เป็นการเตือนด้วยเช่นกัน เป็นข้าก็หลบหัน”

“ถ้าเจ้าเห็นคนขว้างใส่ เจ้าอาจจะหลบหัน ข้ารู้ว่าเจ้าจะหลบลูกธนู
หรือลูกศรหัน...แต่จากด้านหลัง--”

“จากด้านหลังด้วย”

“เหลวไหล”

“เดิมพันกันดูไหมละ” เกรอลท์กล่าวเสียงเย็น “ข้าจะหันหน้าเข้าหา
ภาพเขียนของบิดาหน้าโง่ของเจ้า แล้วเจ้าก็ปาดาวกระจายใส่ข้า หากเจ้า
ปาโดน เจ้าชนะ หากไม่โดน เจ้าแพ้ ถ้าเจ้าแพ้เจ้าจะต้องถอดรหัสเอกสาร
ลายมือของเอลฟ์ เจ้าจะสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับทายาทแห่งสายเลือดโบราณ
อย่างเร่งด่วน และเชื่อไว้ก่อน”

“แล้วถ้าข้าชนะละ”

“เจ้าจะยังหาข้อมูลเหมือนเดิม แต่เจ้าจะส่งข้อมูลไปให้เยนเนเฟอร์
นางจะจ่ายให้ เจ้าไม่ขาดทุนแน่”

โคตริงเกอร์เปิดลิ้นชักแล้วหยิบดาวกระจายขึ้นมาอีกชิ้น

“เจ้าไม่คิดว่าข้าจะรับคำท้านี้” มันเป็นคำกล่าว หาใช่คำถาม

“ไม่” วิทเซอร์ยัม “ข้าคิดว่าเจ้าจะรับ”

“เป็นพวกบ้าบิ่นนี่เอง ลืมไปรีเบล่า ข้าไม่มีศีลธรรมนะ”

“ข้าไม่ได้ลืม อย่างไรก็ตามเสียยุคสมัยแห่งการปรามาสก็ใกล้เข้ามาแล้ว เจ้าจะเป็นไปตามยุคตามสมัย ส่วนข้าขอเป็นคนซื้อที่หลงยุคตามคำกล่าวหา และครั้งนี้ข้าขอเสี่ยง แต่เชื่อว่าข้าไม่หวังผลตอบแทนเลย ว่าอย่างไรเล่า ตกลงเดิมพันกันไหม”

“ตกลง” โคตริงเกอร์จับมุมแหลมมุมหนึ่งของดาวกระจายแล้ว ลูกขึ้นยืน “ความอยากรู้อยากเห็นชนะความมีสติในตัวข้าเสมอ ไม่ต้องพูดถึงความเมตตาที่ไม่ตั้งอยู่บนเหตุผล หันหลังไป”

วิทเซอร์หันหลัง เขาชำเลื่องมองใบหน้าที่เป็นรูพรุนบนภาพเขียนกับ ดาวกระจายซึ่งปักคาอยู่ จากนั้นก็หลับตาลง

ดาวกระจายส่งเสียงหวีดหวิวไปปักบนผนัง ห่างจากกรอบของ ภาพเขียนสี่นิ้ว

“พบฝ่าสี!” โคตริงเกอร์คำราม “เจ้าไม่สะดุ้งด้วยข้า ไฉ่เวอร์ตะโล!”

เกรอลท์หันกลับมาพร้อมกับยิ้มให้ รอยยิ้มเขาน่าสยดสยองมากทีเดียว

“ทำไมข้าต้องสะดุ้งด้วย ข้าได้ยินเสียงเจ้าตั้งใจเล็งให้พลาด”

ที่พักแรมนั้นว่างเปล่า หญิงสาวผู้มีรอยคล้ำใต้ตานางหนึ่งนั่งลงบนม้านั่ง ตรงมุมห้อง นางเบี่ยงตัวหลบไปทางหนึ่งอย่างเขินอายเพราะกำลังให้นมลูก ข้างๆ กันมีชายโหล่งว้างซึ่งน่าจะเป็นสามีนั่งฟังผนังสัปหงกอยู่ด้วย และมีใครอีกคนนั่งซ่อนเร้นอยู่ในเงามืดข้างหลังเตาไฟ เอเฟลแกตต์ดูไม่ออก ท่ามกลางแสงสลัวของที่พักแรม

ผู้ดูแลยหน้าขึ้นมาเห็นเอเฟลแกตต์ เมื่อสังเกตเห็นเครื่องแบบกับ ตราของเอเดิร์นบนหน้าอก สีหน้าของเขาก็เคร่งเครียดขึ้นมา เอเฟลแกตต์ ชินกับการต้อนรับเช่นนี้ เพราะในฐานะผู้ส่งสารหลวง เขามีสิทธิ์ได้ม้านั่งตัว โดยไม่มีข้อแม้ ราชสำนักได้ประกาศไว้อย่างชัดเจน ผู้ส่งสารมีสิทธิ์ที่จะ ขอม้าตัวใหม่ได้จากทุกเมือง ทุกหมู่บ้าน ที่พักแรมหรือโรงนา - ผู้ใดปฏิเสธ จะต้องประสบกับหายนะ ปกติแล้วผู้ส่งสารต้องหิ้วม้าตัวเดิมไว้ แล้วลงชื่อ บนใบเสร็จเพื่อรับม้าตัวใหม่ เจ้าของม้าสามารถนำไปเสร็จไปเบิกเงินกับ

เจ้าเมืองได้ แต่ไม่มีใครรู้แน่ชัด ดังนั้นชาวเมืองจึงมักมองผู้ส่งสารด้วยสายตารังเกียจและกังวลใจว่าเขาจะขอผ้าหรือไม่ เขาจะเอาเจ้าโกลด้าไปแล้วไปลับเลยไหม หรือเจ้าบิตที่ที่เราเลี้ยงมาตั้งแต่ยังเป็นลูกม้า หรือเจ้าเอโบนี่ที่เราอุตส่าห์ประคบประหงม เอเฟลแกตต์เคยเห็นเด็ก ๆ ร้องไห้ร้องไห้ทอดผ้าแสนรักของตนไว้ไม่ยอมปล่อยขณะที่มันถูกจูงออกมาจากคอกและสวมอาน พวกเขามองหน้าผู้ใหญ่ซึ่งเผ็ดสีเพราะความอยุติธรรมและอับจนหนทางอยู่หลายครั้ง

“ข้าไม่ต้องการม้าตัวใหม่” เขาพูดห้วนๆ เขารู้สึกว่าผู้ดูแลที่พักแรมถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ข้าต้องการแค่อาหารสักเล็กน้อย การเดินทางทำให้ข้าหิว” ผู้ส่งสารกล่าวเสริม “ในหม้อมีอะไรบ้างไหม”

“มีข้าวต้มเหลือติดหม้อ เดียวข้านำมาให้ นังก่อนสิ เอาเตี๋ยด้วยไหม นี่ก็ค่าแล้วนะ”

เอเฟลแกตต์คิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาเจอแฮนซัมเมื่อสองวันก่อน เขารู้จักผู้ส่งสารคนนี้และทั้งสองได้แลกเปลี่ยนหมายกันตามคำสั่ง แฮนซัมซึ่งได้รับจดหมายกับสารถึงราชาเดมาเวนด์จะต้องควบผ่านเทเมเรียกับมาฮาแคมไปยังเวนเกอร์เบิร์ก ส่วนเอเฟลแกตต์ซึ่งได้รับสารถึงราชาวิซิเมียร์แห่งเรดาเนียจะต้องควบไปทางออกซ์เซนเฟิร์ตกับเทรโทกอร์ เขาต้องเดินทางไกลกว่าสามร้อยไมล์

“ข้ากินเสร็จแล้วจะไปเลย” เขาประกาศ “คืนนี้จันทร์เต็มดวงและถนนก็เรียบดี”

“ได้ขอรับ”

ข้าวต้มที่เขาได้รับนั้นใสแฉ่ำและจืดชืด แต่ผู้ส่งสารไม่สนใจเรื่องจุกจิกพรรคนั้น เขามีความสุขกับอาหารที่ภรรยาปรุงให้ที่บ้าน แต่ระหว่างเดินทางเขาไม่ใช่คนเลือกกิน เขาซดข้าวต้มอย่างช้าๆ เพราะจับซ้อนได้ไม่ถนัดนักหลังกำลังเหียนมานานจนนิ้วชา

แมวซึ่งนอนหลับบนม้านั่งหน้าเตายกหัวขึ้นอย่างกะทันหันพร้อมกับส่งเสียงขู่ฟ่อ

“ผู้ส่งสารหลวงรี”

เอเฟลแกตต์ลั่นสะท้าน ผู้ถามคือชายที่นั่งหลบเร้นอยู่ในเงามืด แต่บัดนี้โพล่มายืนอยู่ข้างๆ เขามีผมสีขาวราวกับน้ำนม มีสายหนังคาดหน้าผากและสวมเสื้อนอกหนังปักหมุดเงินกับร่องเท้าบู๊ตทรงสูง ค้ำของดาบที่สะพายไหล่หลังไว้สะท้อนแสงเป็นเงาวับเหนือไหล่ขวา

“เจ้ากำลังจะมุ่งหน้าไปไหน”

“ที่ไหนก็ตามที่ราชสำนักสั่งให้เข้าไป” เอเฟลแกตต์ตอบอย่างเย็นชา เขาไม่เคยตอบอย่างอื่นเวลามีใครถามคำถามในลักษณะนี้

ชายผมขาวเสียบไปชั่วครู่ขณะมองหน้าผู้ส่งสารอย่างค้นหา เขามีใบหน้าขาวซีดผิดปกติและดวงตาสีเข้มดูแปลกตา

“ข้าคิดว่า” ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงห้วนและค่อนข้างแหบ “ราชสำนักน่าจะสั่งให้เจ้ารีบใช้ไหม รีบออกเดินทางต่อเลยใช้หรือเปล่า”

“แล้วเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย เจ้าเป็นใครถึงมาเร่งเร้าข้า”

“ข้าไม่ใช่คนสำคัญอะไรหรอก” ชายผมขาวตอบพร้อมกับยิ้มสยดสยอง “และข้าไม่ได้เร่งเจ้า แต่หากข้าเป็นเจ้า ข้าจะรีบไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ข้าคงไม่อยากให้เคราะห์ร้ายเกิดขึ้นกับตัว”

เอเฟลแกตต์มีคำตอบที่ได้ผลชะงัดสำหรับความเห็นลักษณะนี้เช่นกัน ลั่นๆ ห้วนๆ ไม่เกรี้ยวกราด สงบเยือกเย็น ทว่าย้ำเตือนให้ผู้ฟังจำได้ว่าผู้ส่งสารหลวงรับใช้ใครและจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่กล้าแตะต้องเขา แต่มีบางอย่างในน้ำเสียงของชายผิวขาวที่ทำให้เอเฟลแกตต์ยังปากตัวเองเอาไว้ไม่ให้ตอบตามความเคยชิน

“ข้าต้องให้ม้าพักบ้างนะ ลักหนึ่งหรือสองชั่วโมง”

“ก็จริง” ชายผมขาวพยักหน้าแล้วเงยศีรษะขึ้นคล้ายกับจะฟังเสียงที่แว่วมาจากข้างนอก เอเฟลแกตต์เงยหูฟังเช่นกัน ทว่าไม่ได้ยินอะไรเลย นอกจากเสียงจักจั่น

“ถ้าอย่างนั้นก็พักเถอะ” ชายผมขาวกล่าวพลางขยับเข็มขัดสะพายดาบซึ่งคาดเป็นแนวเฉียงบนหน้าอกให้เข้าที่ “แต่อย่าออกไปที่ลานด้านนอกละ ห้ามออกไป ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้นก็ตาม”

เอเฟลเกตต์ห้ามตัวเองไม่ให้ถามอะไรต่อ เขารู้สึกได้โดยสัญชาตญาณว่าไม่ถามจะดีกว่า เขาก็มองหน้าความหาเศษเนื้อหมูในซามข้าวต้มตามเดิม เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกที ชายผมขาวก็หายไปจากห้องแล้ว

ครู่ต่อมา มีเสียงมาร้องและเสียงเกือกม้าดังกึกก้องมาจากลานด้านนอก

ชายสามคนเข้ามาในที่พักรวม เมื่อผู้ดูแลเห็นดังนั้น เขาก็เริ่มเช็ดแก้วเบียร์ที่ถืออยู่ให้เร็วขึ้น ผู้หญิงที่ให้นมลูกขยับเข้าหาสามีซึ่งม่อยหลับอยู่แล้วก่อนจะกระทุ้งเขาให้ตื่น เอเฟลเกตต์คว่ำม้านั่งที่เขาวางเข็มขัดกับดาบสั้นไว้เข้ามาใกล้ตัว

ผู้ชายกลุ่มนั้นเดินไปยังบาร์เครื่องดื่ม สายตาเลื่อมมองและประเมินเหล่าแขกผู้มาพักอย่างสังเกตสังกา พวกเขาเดินเนิบๆ เตื่อยรอนเท้ากับอาวุธกระทบกันดังกรังกรัง

“ยินดีต้อนรับท่านทั้งหลาย” ผู้ดูแลกล่าวพร้อมกับกระแอมไอ “รับอะไรดีครับ”

“วอดก้า” หนึ่งในนั้นตอบ เขาตัวเตี้ยล่ำ แขนยาวเหมือนลิง มีกระบี่เซอร์ริคาเนียไขว้อยู่ข้างหลัง “สักกรึบไหมล่ะ ท่านศาสตราจารย์”

“ด้วยความยินดีที่สุด” ชายอีกคนตอบพลางขยับแว่นตารอบทอง ซึ่งทำจากผลึกแก้วสีออกฟ้าบนจมูกงอแงของเขา “ตราบดีที่ไม่มีสารปรุงแต่งอย่างอื่นมาเจือปน”

ผู้ดูแลรินเหล้า เอเฟลเกตต์สังเกตเห็นว่ามือของเขาสั่นเทาเล็กน้อย ชายเหล่านั่นเอนหลังพิงบาร์และจิบเครื่องดื่มจากถ้วยดินเผาอย่างไม่รีบร้อน

“ผู้ดูแลที่รัก” ชายผู้สวมแว่นตาโพลงขึ้น “ข้าเดาว่าสุภาพสตรีสองนางที่ขี่ม้าผ่านไปเมื่อไม่นานมานี้ กำลังมุ่งหน้าไปกอลส์เวเลินสินะ”

“มีผู้คนสารพัดขี่ม้าผ่านที่นี่” เจ้าของที่พักแรมพิมพ์

“เจ้าไม่น่าจะพลาดผู้หญิงสองนางนี้ไปได้” ชายผู้สวมแว่นตาพูดซ้ำๆ “คนหนึ่งผมดำและงดงามมาก นางขี่ม้าสีดำ อีกคนเด็กกว่า ผมสีอ่อน นัยน์ตาสีเขียว ขี่ม้าสีเทาเลยแต่็ม พวกนางผ่านมามาทางนี้หรือไม่”

“ไม่” เอเฟลเกตต์เอ่ยแทรก จู่ๆ เขาก็ตัวเย็นเฉียบขึ้นมา “พวกนาง

ไม่ได้ผ่านมาทางนี้”

อันตรายมีปีกสีเทา หายร้อนระอุ...

“ผู้ส่งสารรี”

เอเฟลแกตต์พยักหน้า

“เดินทางจากไหนไปไหน”

“แล้วแต่ราชสำนักจะสั่ง”

“ระหว่างเดินทาง เจ้าบังเอิญเจอผู้หญิงที่ข้าพุดถึงหรือไม่”

“ไม่”

“เจ้าปฏิเสธไวเกินไป” ชายคนที่สามตะคอก เขาทั้งสูงทั้งพอม
ราวกับถ่วงอก ผมของเขาสีดำและเป็นเงาปลาบราวกับราดด้วยน้ำมัน
“และดูเหมือนเจ้าไม่ได้พยายามจะนึกสักเท่าไร”

“ช่างมันเถอะ เฮโม” ชายผู้สวมแว่นโบกมือ “เขาเป็นผู้ส่งสาร
อย่าไปถามให้เหนื่อยเลย ว่าแต่หมู่บ้านนี้ชื่อว่าอะไรี ผู้ดูแล”

“แองเคอร์”

“ห่างจากกอลส์เวเลนเท่าไร”

“ว่าอย่างไรจะขอรับ”

“อีกกี่ไมล์”

“ข้าไม่เคยวัดระยะเหมือนกัน แต่จะใช้เวลาเดินทางสามวัน...”

“บนหลังม้ารี”

“บนเกวียน”

“เฮ้ย” จู่ๆชายร่างเตี้ยก็ทำเสียงกระซิบ ยึดตัวตรง แล้วมองออกไป
ยังลานด้านนอกผ่านช่องประตูที่เปิดกว้าง “ช่วยดูหน่อยสิ ท่านศาสตราจารย์
หมอนั้นใคร ใช...”

ชายผู้สวมแว่นมองออกไปยังลานด้านนอกเช่นกัน จู่ๆเขาก็ทำสีหน้า
เครียดขึ้น

“ใช่” เขาคำราม “เป็นใครอื่นไปไม่ได้เลย ดูเหมือนโซคจะเข้าข้าง
เราแล้ว”

“เราจะรอให้มันเข้ามาก่อนไหม”

“มันจะไม่เข้ามาหรอก มันเห็นผ้าของเราแล้ว”

“มันรู้ว่าเราคือ—”

“เจียบ ยาซา มันกำลังพูดอะไรบางอย่าง”

“พวกเจ้ามีทางเลือก” เสียงแหบห้าวเล็กน้อยแต่ทรงพลังดังก้องมาจากลานด้านนอก เอเฟลแกตต์จำเสียงนี้ได้ทันที “พวกเจ้าคนหนึ่งจะออกมาบอกข้าว่าเจ้ารับเงินจากใคร แล้วพวกเจ้าจะขี่ม้าออกไปจากที่นี่โดยไม่เตือนใคร หรืออีกทางพวกเจ้าก็ออกมาทั้งสามคนเลย ช้าหน่อย”

“ไอ้สรเลว...” ชายผมดำคำราม “มันรู้แล้ว เราจะทำยังไงดี”

ชายผู้สวมแว่นวางถ้วยดินเผาลงบนบาร์อย่างเนิบช้า

“เราจะทำงานของเรา”

เขาถ่มน้ำลายลงฝ่ามือ เขี่ยดินไว้ แล้วชักดาบออกมา เมื่อชายอีกสองคนเห็นดังนั้นก็ชักดาบออกมาเช่นกัน ผู้ดูแลอัปาก็จะร้อง แต่รีบหุบปากลงทันทีเมื่อเห็นสายตาเย็นเฉียบมองลอดแว่นสีฟ้ามาที่เขา

“ห้ามใครขยับทั้งนั้น” ชายผู้สวมแว่นเอ่ยเสียงแข็ง “และอยู่เจียบๆ ไว้เฮโม การต่อสู้เริ่มขึ้นเมื่อไหร่ เจ้าจงหาทางอ้อมไปข้างหลังมัน เอาละทุกคน ขอให้โชคดี ออกไปกันเถอะ”

มันเริ่มต้นขึ้นทันที เสียงกรรญคราง เสียงกระหึบเท้า เสียงดาบกระทบกัน ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องแหลมชวนให้ขนลุก

ผู้ดูแลหน้าซีดเผือด ผู้หญิงที่ได้ดาบล้ำกรีดร้องเช่นกันขณะกดลูกน้อยไว้แนบอก แมวหลังเตากระโดดลุกขึ้นยืนและโก่งหลัง หางของมันชี้ฟูขึ้นราวกับไม้ขนไก่ เอเฟลแกตต์ขยับม้านั่งไปหลบตรงมุมหนึ่ง วางดาบสั้นไว้บนตัก แต่ยังไม่ชักออกมา

มีเสียงย่ำเท้าบนพื้นไม้ เสียงฟันดาบ และเสียงคมดาบปะทะกันดังมาจากลานด้านนอกอีกครั้ง

“ไอ้...” ใครบางคนตะโกนลั่น แต่ถึงแม้ถ้อยคำนั้นจะจบลงด้วยคำปรามาสเหยียดหยามชั้นต่ำ แต่ในน้ำเสียงก็ฟังดูสิ้นหวังมากกว่าเตือนตล
“ไอ้...”

เสียงคมดาบดังขวับ ตามด้วยเสียงร้องแหลมทะลุก็ก้องไปทั่ว

บรรยากาศทันที แล้วก็มีเสียงตบราวกับกระสอบข้าวหนักๆ หล่นลงบนพื้น เสียงก๊อบแท่ตะกุกดังมาจากเสาสูงมั่ว และเสียงม้าที่ร้องด้วยความหวาดกลัว

มีเสียงตบบนพื้นไม้อีกครั้ง แล้วก็มีเสียงฝีเท้าหนักๆ ของชายคนหนึ่ง ซึ่งกำลังลนลานหนี ผู้หญิงที่อุ้มลูกเกาะสามิไว้นั้น ขณะที่ผู้ดูแลในอาהל้งแบบกำแพง เอเฟลแกตต์ชักดาบสั้นออกมาจากฝักโดยที่ยังซ่อนไว้ใต้โต๊ะ ชายที่วิ่งหนีกำลังมุ่งหน้ามาทางที่พักแรม อีกประเดี๋ยวคงปรากฏที่ประตู แต่ยังไม่ทันได้ทำเช่นนั้น เสียงคมดาบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ชายผู้นั้นกรีดร้องพร้อมกับชวนเซเข้ามาข้างใน ดูเหมือนเขาจะล้มพุงลงบนธรณีประตู แต่ก็ไม่ใช่ เขากัดฟันเดินโซซัดโซเซอีกหลายก้าวกว่าจะล้มตึงลงกลางห้องจนฝุ่นที่สะสมอยู่ในซอกพื้นกระดานตลบฟุ้งขึ้นมา เขาล้มคว่ำหน้าทับแขนตัวเอง เขาสองข้างงอเข้าหาตัว แวนตาซึ่งทำจากผลึกแก้วตกลงบนพื้นเสียงดังแกร่ง แตกกระจายเป็นเศษแก้วสีฟ้าชิ้นเล็กชิ้นน้อย ของเหลวสีเข้มวาวแสงเริ่มไหลแผ่ออกมาจากใต้ร่างนั้นจนเจิ่งนอง ไม่มีใครขยับไหวหรือเปล่งเสียงร้อง

ชายผมขาวก้าวเข้ามาในที่พักแรม

เขาเก็บดาบอย่างคล่องแคล่วลงฝักที่สะพายไว้ข้างหลัง แล้วเดินตรงมาที่บาร์โดยไม่ขาดตาแลร่างบนพื้นแม้แต่หน่อย ผู้ดูแลที่ที่พักแรมหุดตัวหนี

“พวกคนชั่ว...” ชายผมขาวพูดเสียงห้าว “พวกคนชั่วตายหมดแล้ว เมื่อเจ้าหน้าที่มาถึง เป็นไปได้ว่าคนพวกนี้มีค่าหัว เขาจะอย่างไรก็ตามแต่จะเห็นควร”

ผู้ดูแลยกหน้าหงิกๆ

“เป็นไปได้ว่า” ชายผมขาวเอ่ยขึ้นในครู่ต่อมา “คนชั่วพวกนี้อาจจะมีสหายหรือพวกพ้องมาถามว่าเกิดอะไร จงบอกไปว่าพวกเขาโดนหมาป่ากัดตาย หมาป่าสีขาว บอกไปด้วยว่าพวกเขาควรเหลียวหลังบ่อยๆ เพราะสักวันหนึ่งพวกเขาจะหันมาเห็นหมาป่าตัวนั้น”

สามวันต่อมา เอเฟลแกตต์มาถึงประตูเมืองเทรโทกอร์เมื่อเลยเที่ยงคืนไปนานแล้ว ด้วยความรู้สึกเดือดดาลเพราะเสียเวลาไปมาก

ตรงคูเมือง เขาร้องตะโกนจนคอแทบแตกเนื่องจากพวกทหารยามพากัน
หลับอูตุละทิ้งหน้าที่และอดอดที่จะเปิดประตู เขาตะเบ็งคำสาปแช่งทหาร
เหล่านั้นครอบคลุมไปสามชั่วโคตรจนแทบคอไปหมด รู้สึกดีขึ้นเมื่อได้ยิน
หัวหน้ายามตื่นขึ้นมาช่วยสรรเสริญมารดา มารดาของมารดา และยายของ
มารดาบรรดาทหารพวกนี้เพิ่มเติมจากเขา แน่แน่นอนว่าเขายังเข้าเฝ้าราชา
วิชิเมียร์ในยามนี้ไม่ได้ ซึ่งก็ดีแล้ว เพราะเขาจะได้นอนหลับจนกว่าจะถึง
จะตื่นยามเช้า ทว่าเขาคิดผิด แทนที่จะได้ไปยังที่หลับที่นอน เขากลับ
ถูกรังให้ไปยังเรือนพักของยาม และผู้ที่รออยู่ก็หาใช่กษัตริย์ไม่ แต่เป็น
บุรุษร่างมहीมาตัวอ้วนๆ เอเฟลแกตต์รู้จักชายผู้นี้ เขาคือดิจัสตรา
ที่ปรึกษาคนสนิทของกษัตริย์แห่งเรดาเนีย เอเฟลแกตต์รู้ว่าดิจัสตรา
ได้รับความไว้วางใจให้รับสารซึ่งต้องส่งถึงมือกษัตริย์เท่านั้น จึงได้ยิน
จดหมายออกไป

“มีสารที่ถ่ายทอดด้วยเสียงด้วยหรือไม่”

“มีขอรับ”

“ว่ามา”

“เดมาเวนต์ถึงวิชิเมียร์” เอเฟลแกตต์หลับตาลงและท่องข้อความ
ออกมา “ข้อแรก กองกำลังแฝงพร้อมออกรบในคืนขึ้นสองค่ำเดือน
กรกฎาคม ดูพลเทศให้ดี อย่าให้เขาทำเราผิดหวัง ข้อสอง ข้าจะไม่ไป
เข้าร่วมการประชุมของพวกคนแก่จอมโง่เขมาในธาเนดต์ให้เสียเกียรติ
และข้าขอแนะนำให้ท่านทำอย่างเดียวกัน ข้อสาม ลูกสิงห์แห่งชินทรา
สิ้นแล้ว”

ดิจัสตราขมวดคิ้วพลางใช้ปลายนิ้วเคาะโต๊ะ

“นี่คือจดหมายถึงราชาเดมาเวนต์ ส่วนนี้คือสารที่ต้องถ่ายทอดด้วย
เสียง...ตั้งใจฟังให้ดี ๆ ถ่ายทอดสารนี้แก่กษัตริย์ของเจ้าชนิดคำต่อคำ
ให้พระองค์ฟังเพียงผู้เดียวเท่านั้น ห้ามบอกใครอื่น ไม่ว่าใครหน้าไหน
เข้าใจไหม”

“เข้าใจขอรับ”

“สารเป็นเช่นนี้ วิชิเมียร์ถึงเดมาเวนต์ อย่าเพิ่งเคลื่อนกองกำลังแฝง

มีการทรยศเกิดขึ้น เบลวโฟได้รวบรวมกองทัพขึ้นในโดลแองกราและกำลัง
รอเพียงชนวนเหตุ ใหนทวนชี”

เอเฟลแกตต์ทวนสารทั้งหมด

“ดี” ดิฌ์กสตราพยักหน้า “เจ้าจะออกเดินทางตอนฟ้าสาง”

“ข้าเดินทางมาห้าวันแล้ว ไต้เท้า” ผู้ส่งสารประท้วงพร้อมกับเอามือ
ลูบปั้นท้ายตัวเอง “ให้ข้านอนจนถึงเช้าเถิด...หากจะกรุณา”

“เดมาเวนต์ กษัตริย์ของเจ้านอนตอนกลางคืนไหม ข้าได้นอนไหม
จริงๆ เจ้าควรโดนต่อหยหน้าสักทีสำหรับคำถามนี้ เจ้าหนุ่ม เจ้าจะได้รับอาหาร
และได้ยัดแข็งยัดขาบนฟางสักพัก แต่เจ้าจะออกเดินทางตอนเช้ามืด
ข้าเตรียมม้าหนุ่มสายเลือดแท้ไว้ให้เจ้าแล้ว มันจะวิ่งฉิวราวกับสายลม
อย่าทำหน้าอย่างนั้น เอาถุงเงินนี้ไปเป็นค่าตอบแทนพิเศษ เจ้าจะได้ไม่ดำ
วิชีเมียร์ลับหลังว่าข้าเหนียว”

“ขอบคุณขอรับ”

“ระวังให้ดีเมื่อเข้าไปในป่าใกล้ปากน้ำพอนทาร์ มีคนเห็นพวกกระรอก
ที่นั่น แต่แถวนั้นก็ยังมีพวกโจรป่าธรรมชาติชุมอยู่แล้วด้วย”

“อ้อ ข้ารู้ขอรับ จริงสิ เมื่อสามวันก่อนข้าเห็น...”

“เห็นอะไร”

เอเฟลแกตต์รับรายงานเหตุการณ์ที่แองเคอร์ ดิฌ์กสตรานิ่งฟังขณะ
ยกท่อนแขนทรงพลังขึ้นกอดอก

“ศาสตราจารย์...” เขากล่าวอย่างใจลอย “เฮโม คานทอร์ กับยาซา
น้อย ถูกวิทเซอร์คนหนึ่งกำจัดในหมู่บ้านแองเคอร์ ระหว่างทางไปกอล์เวเลน
หรือพูดอีกอย่างคือทางไปธานเอนด์และการ์สแดง...และลูกสิงห์สิ้นแล้ว
งั้นหรือ”

“อะไรี้อรับ”

“ไม่มีอะไรหรอก” ดิฌ์กสตราเงยหน้าขึ้น “อย่างน้อยก็ไม่เกี่ยวกับเจ้า
ไปพักเสีย เจ้าต้องออกเดินทางตอนย่ำรุ่ง”

เอเฟลแกตต์กินอาหารที่มีคนนำมาให้ เอนหลังอยู่พักหนึ่งโดยไม่หลับ
แม้ลี้ภัยวิปริต จากนั้นก็เดินทางออกพ้นประตูเมืองตอนฟ้าสาง ม้าตัวนี้

ผีเข้าใจจริง แต่ก็ขี้ตื่น เอเฟลแกตต์ไม่ชอบม้าประเภทนี้

เขารู้สึกคันหลังจนแทบทนไม่ได้ คันระหว่างสะบักไหล่กับกระดูกสันหลัง น่าจะโดนหมัดกัดเข้าลึกตัวขณะนอนพักอยู่ในคอกม้า แต่ก็ไม่มีทางเกาได้

เจ้าม้าตะกุกเท้าและส่งเสียงร้อง ผู้ส่งสารกระตุ้นเร่งม้าให้ควบทะยานไป เวลาไม่เหลือแล้ว

“กาเรียน (ระวัง)” แคร่บริกระซิบพร้อมกับชะโงกหน้าออกมาจากด้านหลังกิ่งไม้ที่เขา กำลังจุ่มมองถนนอยู่ “เอ็น ดวห์น แอน เอวัลส์ อา สเตรต! (มีคนกำลังขี่ม้ามาตามถนน!)”

โทรูเวลด์งลุกขึ้นมายืนข้างนาง เอามือจับดาบที่เข็มขัด แล้วใช้ปลายรองเท้าบูตสะกดต้นขาของเยวินน์ซึ่งกำลังหลับฟิงผนังโพรงไม้ เมื่อเยวินน์สะดุ้งตื่น เขาก็โดนทรายร้อน ๆ ลวกมือขณะยันตัวขึ้น

“เก ซูเวลส์ (เกิดอะไรขึ้น)”

“มีคนขี่ม้ามาตามถนน”

“คนเดียววี” เยวินน์ถามพลางยกคันธนูกับลูกศรขึ้น “แคร่บริคนเดียววี”

“คนเดียว ไกลเข้ามาแล้ว”

“งั้นฆ่าทิ้งเลยเถอะ พวกดวห์นจะได้ลดลงไปอีกคน”

“ลีมมันชะ” โทรูเวลด์จับแขนเสื้อเขาไว้ “จะทำไปทำไม เรามีหน้าที่สอดแนมก่อนไปสมทบกับกองกำลังจูโจม เราจะฆ่าชาวบ้านตาตา ๆ นั้นหรือ การต่อสู้เพื่ออิสรภาพทำกันอย่างนี้เองหรือ”

“ถูกต้อง ถอยไป”

“ถ้ามีศพตายอยู่กลางถนน หน่วยลาดตระเวนทุกหน่วยจะส่งสัญญาณเตือน จากนั้นก็จะมีการปักไม้แหลมรอบป้อมปราการทุกป้อม ยิ่งทำให้เราข้ามแม่น้ำยากขึ้นไปอีก!”

“ถนนเส้นนี้แทบไม่มีคนสัญจร กว่าจะมีคนเจอศพ เราก็เผ่นไปไกลแล้ว”

“เขาขี่ม้าไปไกลแล้ว” แคร็บรีพูดจากบนต้นไม้ “น่าจะยังชะงัดตั้งแต่แรก มัวแต่เถียงกันอยู่ได้ ยิ่งตอนนี้ก็ไม่โดนแล้ว เขาห่างออกไปสักสองร้อย ก้าวได้”

“ด้วยธนูที่มีแรงน้ำหนักสิบปอนด์” เยวินน์ลูบคันธนูของตัวเอง “กับลูกศรยาวสามสิบนิ้วของข้าล่ะ และว่ากันตามตรง ดูยังไงก็ห่างออกไปไม่ถึงสองร้อยก้าว ไกลสุดไม่มีทางเกินหนึ่งร้อยห้าสิบ มิเร เก สปาร์ แอนเล”

“เยวินน์ ลืมมันซะเถอะ...”

“ธาเอสส์ เอบ (หุบปาก) โทธูเวล”

เอลฟ์หนุ่มหนุ่มหกไปด้านหลังเพื่อให้หางกระรอกหนี้อยู่กับที่ และไม่เกะกะขวางใบหน้า เขานำสายธนูอย่างรวดเร็วทรงพลังในแนวเดียวกับใบหู จากนั้นก็ตั้งใจเล็งแล้วปล่อยมือ

เอเฟลแกตต์ไม่ได้ยินเสียงลูกธนู มันเป็นลูกธนู ‘เก็บเสียง’ ปีกทำจากขนนกเรียวแคบสีเทา ก้านเป็นร่องโดยรอบเพื่อเพิ่มความแข็งแรงและลดทอนน้ำหนักลง หัวลูกธนูซึ่งคมดั่งมีดโกนและมีใบมีดสามด้านปักเข้าแผ่นหลังของผู้ส่งสารเข้าอย่างจิ้งระหว่างสะบักซ้ายกับกระดูกสันหลัง คมของหัวลูกธนูเอียงทำมุมพอดีและหมุนทะลวงเข้าร่างของเขาราวกับเกลียวตะปู จิกเนื้อเยื่อ ตัดเส้นเลือด และทำลายกระดูกจนแตกยับ เอเฟลแกตต์ฟูบไปบนคอม้า ก่อนจะไหลลงมาบนพื้น ร่างอ่อนปวกเปียกราวกับกระสอบชนสัตว์

ทรายบนถนนโดนแดดแผดเผาจนร้อนระอุและสร้างความเจ็บปวดแก่ผู้สัมผัส ทว่าผู้ขี่ม้าส่งสารหาได้รู้สึกไม่ เพราะเขาสิ้นใจทันที